

KESKENY ÚT

*Keresztyénség
és ami annak látszik*

TARTALOM

A szeretet és utánpótlásai <i>Mark Dever</i>	3
Hamis próféták <i>Tamás Sándor</i>	5
Gyülekezet, lelki közösség, vallásos csoport vagy magányos farkas? <i>Kovács Kálmán</i>	7
Miért csatlakozunk egy hitvalló gyülekezethez? <i>Kovács Kálmán</i>	8
Az élet vize felvizezve <i>Curcubet Gábor</i>	10
A 23. zsoltár munkahelyi átíratban	12
Hamis megtérés <i>Molnár Sándor</i>	13
Tévelygésem története	16
Minden rossznak gyökere...	18
Áthelyezési kérelem	19
A viszálykodásról <i>John Newton</i>	20
A szülők kötelességei (2. rész) <i>J. C. Ryle</i>	23
Válasz: Áthelyezési kérelem	25
Miért nem látjuk a legnagyobb hibáinkat? <i>Tim Keller</i>	26
Népszerűtlen látásmód	28
A kisgyermek és az öregember	30

HAMISÍTOTT KERESZTYÉNSÉG

Az idős férfi élete legnagyobb csalásához készülődött. Kiterítve heverték előtt szerszámai: a véső, a fogók, az öntőforma, és még megannyi más kisebb-nagyobb eszköz. Készen állt a tűz is, és a tűz mellett a szükséges arany. A férfit azonban nem a meggazdagodás hajtotta, nem az értéktelen rezet akarta arannyal bevonni. Valami sokkal szörnyűbbre készülődött: istent hamisított.

Áron – hiszen így hívták – pár óra múlva elkészült a munkájával. Még egy kicsit igazított a borjún, majd ajkát elhagyták a káromló szavak: „Ez a te istened, Izráel, aki kihozott téged Egyiptom földjéről.” (2Móz 32,4) Áron, a főpap megcsalta a népet, és az élő, mindenható ÚR helyett egy élettelen ökröt állított istenként Izráel elé.

Bármilyen furcsának is tűnik, de nem lehetetlen istent vagy vallást hamisítani. Az Úr Jézus maga is mondja: „Mert hamis krisztusok és hamis próféták támadnak, és nagy jeleket és csodákat tesznek, hogy elhitessék, ha lehet, még a választottakat is.” (Mt 24,24) A világ, amelyben élünk ellenséges terület, amely hamis üzenetet hirdetőkkel (próféták) és hamis megváltással (krisztusok) próbál minket kecségtetni és elcsábítani. Ráadásul csalárd szívünk szintén kész arra, hogy más, hamis isteneket keresen, és az élő Isten szavát kis- vagy nagymértékben eltorzítsa saját vágyai érdekében. Nem véletlenül mondta Kálvin, hogy szívünk „örökké bálványokat gyártó műhely”. Márpedig minden bálvány egy hamisított isten.

Vagyis a hamissággal való küzdelem egy mindennapos harc. Éppen ezért állítottuk jelen számunk középpontjába a hamisított keresztyénség témáját. A cikkekben a keresztyén élet egy-egy fontos területét, hittételét vizsgáljuk meg. Törekszünk feltárni a bibliai igazságot és ezzel együtt azt is, hogyan próbálja a világ, a sátán vagy bűnös énünk azt meghamisítani. Így lesz szó az igaz és hamis szeretetről, igehirdetésről, gyülekezetről, bibliaolvasásról, megtérésről. Kívánjuk, hogy cikkeink minden olvasó számára imádságos elmélkedést és lelki épülést szolgáltassanak. Az igazi ÚR nagyobb dicsőségére!

Szabó Péter András

KESKENY ÚT

Keresztyén folyóirat

Főszerkesztő: Bagoly Gyula Szerkesztő: Szabó Péter András

Kiadja

Közép- és Kelet Európai Református Presbiteriánus Egyház

Tel.: (40) 364109567

E-mail: attiszasz@gmail.com, www.reformatus.org

ISSN 1788-5450

A szeretet és utánczatai

MARK DEVER

Egy néhány hónappal ezelőtt megjelent cikkemben említettem, hogy 2005-ben volt John Bradford mártírhálálának 450. évfordulója. Ez ugyancsak a 450. évfordulója az angol reformáció két püspöke, Nicholas Ridley és Hugh Latimer mártírságának, akik tisztán hirdették az evangéliumot, és hűek maradtak ahhoz haláluk árán is. Az idősebb Latimer így szólt a fiatalabb Ridleyhez, amint az a máglya felé haladt: „Légy férfi, Ridley!” Ő valóban az volt. Mindkét férfi megmenthette volna életét, ha megtagadják a Krisztus evangéliumába vetett hitüket, de nem tették. Jobban szerették Istent, mint a saját életüket.

Az 1Jn 3,16–18-ban találunk néhány fontos észrevételt arról, milyen az igazi szeretet. Nézzük meg a 16. verset! *„Arról ismerjük meg a szeretetet, hogy Ő az ő életét adta értünk: mi is kötelesek vagyunk odaadni életünket a mi atyánkfiáiért.”* Jézus Krisztus a testet öltött Isten; aki tökéletes életet élt és meghalt, de nem Önmagáért, hanem – ahogy János mondja – „értünk”. Samuel Crossman írja híres dicséretében:

„Éneke az ismeretlen szeretetről szól,
Meváltóm szeretetéről irántam,
S a szerethetetlenek iránt,
Hogy Általa megszépüljenek.
Ó ki vagyok én,
Hogy az én Uram törékeny testet öltson,
és meghaljon értem?”

Értem történt, hogy Krisztus törékeny testet öltött és meghalt. Azért, hogy engesztelő áldozat legyen az én bűnömért és azok bűneiért, akik bűnbánatot tartanak és Őbenne bíznak:

„Eljött áldott trónjáról,
Hogy megváltást adjon,
de az emberek elidegenedtek
És a régóta várt Krisztust
egyikük sem ismerte fel.
De az én barátom, igaz barátom
Szükségemet látva életét adta.”

Így egyfelől Krisztus halála egyedüli és megismételhetetlen; ugyanakkor példa a szeretet mélységére. Krisztus meghalt mindazokért, akik bűnbánatot gyakorolnak, és Benne bíznak. Vajon te köztük leszel?

Krisztus kínszenvedése és halála egyszerre volt egyedülálló engesztelés azok bűnéért, akik hisznek Benne, és példa azok számára, akik követik Őt abban, hogyan kell – János szavaival – „odaadni életünket a mi atyánkfiaiért”.

Tanulmányozd a keresztet! Elmélkedj Isten feléd való kegyelmének és szeretetének felfoghatatlan mértékén! Figyeld közlőről testvéreid életét!

Találd meg az alkalmakat, hogy letehesd életed értük! Határozd el magad a cselekvésre! Határozd el, hogy odaadod azt, ami számodra is értékes, ha az mások javára lehet! A barátságok nem azért vannak, hogy kis körökben falakat és határokat vonjunk magunk köré, és szeretetünket önérdekből ezeken a kis körökön belül tartósítsuk. A barátságok lehetőséget adnak arra, hogy szeretetünk egyre távolabb és távolabb érinthessen meg másokat és így teremhessen gyümölcsöket. Keressük a lehetőséget, hogy – akár kényelmetlenség árán is – másoknak szolgálhassunk!

Gyülekezeteinknek olyan közösségeknek kell lenniük, melyeket az határoz meg, hogy az emberek egymást maguknál fontosabbnak tartják. Életünket nemcsak a viszonzott szeretet kell, hogy jellemezze, nemcsak azokat kell tehát szeretnünk, akik minket szeretnek. Erre a hitetlenek is képesek, amint azt Jézus is megmondta tanítványainak. Legyünk képesek

egyoldalúan is szeretni, függetlenül attól, kapunk-e viszonzást, vagy törődnek-e mások velünk! Keresztényekként szeretetünk 'folyószámláját' nem az táplálja, hogy mások is hajlandóak szeretni bennünket, hanem az, ahogyan Krisztus szeretett bennünket. Olyan közösséggé kell válnunk, ahol az emberek azt figyelik, hogyan szerethetnek másokat. A hangfelvételek készítésétől az idősebbekre való odafigyelésig észre kell vennünk azokat a lehetőségeket, amikor odaadhatjuk életünket másokért, és úgy szerethetünk, ahogy Krisztus szeretett minket.

János számba veszi a szeretet utánzatait is: „*Akinek pedig van miből élnie e világon, és elnézi, hogy az ő atyjafia szükségben van, és elzárja attól az ő szívét, miképpen marad meg abban az Isten szeretete? Fiaskáim, ne szóval szeressünk, se nyelvvel; hanem cselekedettel és valósággal.*” (Jn 3,17-18) János a könyörtelen, csak szájukat jártató keresztyénekhez szól azt hangsúlyozván, hogy az igazi keresztyének a szeretetet megcselekedve odaszánják másoknak önmagukat. A tévtanítók talán sztoikusok vagy képmutatók voltak, akik nagy hírverést csináltak tanításaiknak, s nem éltek olyan életet, amely az evangéliumot tükrözi.

Te milyen vagy? Van jele az önzésnek az életedben? Ha nem vagy keresztyén, a János 1. levele segíthet abban, hogy megértsd, mi formálja a keresztyéneket olyanokká, amilyenek. Lehet, hogy nem tudunk önfeláldozóak lenni, de ezt szeretnénk. Kövessük Krisztust! Van-e valaki, aki Nála könyörültebb volt? Van-e valaki, aki Nála önfeláldozóbban cselekedett volna?

Az értékeinket – a mások építésére fordított pénzünket, időnket – is igénylő cselekedeteinket János megtérésünk bizonyítékaként mutatja be, s ez lesz majd bizonyosságunk Isten előtt az ítéletnek ama napján is.

Ne elégedjünk meg a szeretet utánzataival! Ne elégedjünk meg az érdektelenséggel, a közömbös-séggel, vagy olyan szavakkal, melyeket nem követnek cselekedetek! Imádkozzunk azért, hogy tudjunk úgy szeretni, ahogy Krisztus szeretett bennünket – cselekedettel és igazsággal! Lehet, hogy nem hívatunk arra, hogy a máglyán tegyünk bizonyosságot Isten iránti szeretetünkről úgy, mint Ridley és Latimer, de mi is arra hívatattunk, hogy felvegyük a keresztet, ha Krisztust követni akarjuk. Az első lépés a kereszt felé pedig az az egyszerű lépés, hogy személyes kényelmünket megtagadva szeretünk másokat.

Fordította: André Viktória
a *Tabletalk* 2005. októberi számából

Hamis próféták

TAMÁS SÁNDOR

Úgy tartják, hogy a prófétaság a Mózes idejéből ered. Ő volt az, aki közölte a néppel Isten üzenetét, kijelentéseit. (Azelőtt Isten személyesen szólt a különböző pátriárka családfőkhöz.¹) Hamarosan megjelentek azonban a hamis próféták is. Amikor Mózes a fáraó elé állt, hogy a népet kihozza Egyiptomból, akkor Isten csoda által igazolta számára, hogy az Ő küldötte. Csakhogy az egyiptomi mágusok is tettek a Mózes által bemutatottakhoz hasonló csodákat. Ezzel mintegy azt jelezték, hogy ha Mózes Istentől van, akkor ők is, de ha ők nincsenek Istentől, akkor Mózes sem. Ettől kezdve már nem volt lényeges a csodák szemlélőinek, hogy a Mózes által véghezvitt csoda nagyobb és hatékonyabb volt, mint amit a mágusok tettek.

A próféták minden esetben Isten nevében nyilatkoztak. Azonban igen sokan voltak a hamis próféták, akik azt mondták, hogy Isten nevében szólnak, még-

sem Őt képviselték. Sok nehéz sorsú szolgálja volt az Úrnak. Jeremiás számára nagy terhet jelentettek a vele szemben felszólaló hamis próféták. Jeremiás Isten üzenetét adta át, majd jött valaki, aki ugyanezt állította magáról, miközben annak az ellenkezőjét mondta, amit ő közölt. Mit lehet ilyenkor tenni? Állítasz Istenről egy dolgot, elmondod, hogy Ő mit vár el az emberektől, majd jön valaki, aki közli: Ugyan, nem kell komolyan venni a dolgokat. Isten szerető, kegyelmes, megbocsátó. Nem állíthatod, hogy ez az üzenet nem igaz, mert Isten valóban kegyelmes és megbocsátó. A hamis próféták tehát nem a teljes igazságot hirdetik, hanem keverik azt a hamissággal, vagy csak részigazságokat mondanak, így hitelve el az embereket.

A Jeremiás 28-ban egy ilyen esetről olvashatunk. Egy magát prófétának nevező személy azt állította a papok és az egész nép előtt, hogy Isten eltöri a babiloni király jármát, majd két éven belül visszahozza a templomból az elrabolt edényeket és az elhurcolt népet. Mindenki tudta, hogy Jeremiás prófécija szerint

1. O. Palmer Robertson: Prophecy Today. in The Banner of Truth 1990, August/September p.12

Isten hosszú fogságot ad, amibe jobb, ha mindenki beletörődik, s nem lázad ellene. Mennyivel jobban hangzik Hanániás próféciája! Csak két év, és az értékes edények visszakerülnek a templomba. Jeremiás és az egész nép hallották ezt. A hallgatónak dönteniük kellett arról, melyik próféciának adnak igazat. Te melyikre adnád le a szavazatodat? Nap mint nap te is hallasz kijelentéseket, próféciákat, tanításokat, s lehetőséged van dönteni, hogy mit fogadsz el, mit követsz, hogyan cselekszel.

Képzeld magad a próféta helyébe! Mi lenne, ha te mondanád Isten nevében az alábbi próféciát: „Adjatok meg magatokat, a fogság hetven évig fog tartani, ne lázadjatok ellene! Akit nem visznek el, az se harcoljon, adja meg magát! Ha harcoltok, akkor az Úr ellen teszitek, aki adta ezt az ellenséget.” Majd jönne valaki más – szintén Isten nevében – és cáfolná azt, amit mondtál. A hamis próféta azzal vádolna téged, hogy nem Isten üzenetét szólod.

A Jeremiás könyvének 28. fejezetéből látható, hogyan reagált Jeremiás erre a helyzetre.

Először is nem rendült meg az igazságba vetett hite. Nem gondolta, hogy nem lehet tudni: mi az igaz, és mi a hamis. Abból látható ez, hogy továbbra is hirdette Isten üzenetét. Ha keresztyénként hirdeted az Igét, sokszor megtapasztalod, hogy vannak, akik nem értenek egyet veled, és vannak, akik hamisságot hirdetnek. Emiatt nem szabad megrendülnie az igazságba vetett hitednek! Korunkban talán éppen azért terjedt el ennyire az agnoszticizmus. (Agnosztikus az a személy, aki úgy gondolja, hogy végső soron nem lehet tudni, mi igaz, és mi nem.) Az emberekben megrendült az a hit, hogy van igazság és van hamisság. Ez a kettő azonban nem mosható össze.

Másodszor Jeremiás nem lett dühös. Válasza így hangzott: „Úgy legyen, úgy cselekedjék az Úr: teljesítse az Úr a te beszédeidet, amelyekkel prófétálád, hogy az Úr házának edényei és a foglyok is mind visszahozatnak Babilonból e helyre. Mindazáltal halld csak e beszédet, a melyet én szólok néked és az egész népnek.” (Jer 28,6)

Milyen könnyen dühbe jövünk akkor, amikor olyanokkal találkozunk, akik magukat keresztyének mondják, és közben nem a Szentírás kijelentése alapján tanítanak. Valóban elszomorító, hogy nem csak a hitetlenek jelentik a nehézséget, sokkal inkább a vallásosak, akik nem az igaz Istent hirdetik. Hamisságot hirdetnek, de azt nagy vehemenciával, sokakat elhithetve.

Harmadszor Jeremiás nem szünt meg tovább hirdetni Isten Igéjét. Bármennyire is szomorú és

ugyanakkor félelmetes volt számára, hogy olyan sokan semmibe veszik és elferdítik Isten tiszta Igéjét, ő továbbra is hirdette azt. A hamis próféta célja az, hogy az igaz prófétát leállítsa. *Ez a lehető legnagyobb eredménye egy hamis próféta munkálkodásának. Ezt nem szabad megengedni! Ha félve, csüggedve, szomorúan is, de tovább kell hirdetni az igazságot! Hányszor tántorított el az Ige hirdetésétől, a bizonyágtételtől az, hogy mások hamisságot hirdettek?*

Negyedszer Jeremiás ugyanúgy a nyilvánosság előtt prófétált, mint ahogy Hanániás. Mindkét prófécia, az igaz és a hamis is az egész népről szólt. Kíméletlenül hallatszott Isten igaz Szava. Az elutasítás csak fokozza a fenyíték súlyát, a fajármot vasjárómra cseréli Isten.

Jeremiás személyesen Hanániáshoz is szólt (Jer 28,15-17), üzenete megegyezik a 28. fejezet fő mondanivalójával: a hamis prófétálás halálos bűn (Jer 28,16). Ez így van most is, ezért mindenkinek el kell döntenie, hogy miben hisz. Ez határozza majd meg az életét. A hamis hit ugyanúgy halálos bűn, mint a hitetlenség. Isten nemcsak azért ítéli el a hamis prófétát, mert sérti igazságát és tekintélyét, hanem mert végzetesen félrevezeti a hallgatókat is. *„És mégis biztattad ezt a népet hazug módon.” (Jer 28,15)*

Gondold csak meg: a hited befolyásol embereket. A hit tehát nem magánügy. Pál apostol nagyon lényegre törően beszél. *„Ezért bizonyágot tesztek előttetek e mai napon, hogy én mindenki véréből tiszta vagyok, mert nem vonakodtam attól, hogy hirdessem nektek az Isten teljes akaratát.” (ApCsel 20,26-27)*

Krisztus is figyelmeztet: *„Vigyázzatok, hogy meg ne tévesszen valaki titeket! Mert sokan jönnek majd az én nevemben...” (Mt 24,4-5)*

Az Olvasó talán felteszi a kérdést: Honnan tudom, hogy Jeremiás az igaz próféta és Hanániás a hamis? Honnan tudom, hogy neked van igazad és nem a másiknak? Talán elmondható, hogy napjainkban az emberek igen nagy része, talán a többsége agnosztikus. Nincs valódi és igaz ismerete. De mégis ebben a vonatkozásban az újszövetségi ember helyzete könnyebb, mert rendelkezésére áll a Teljes Írás, a biztos mérce, ami alapján mindent lemérhet. Csak élni kell vele!

„A teljes Írás Istentől ihletett, és hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre, hogy tökéletes, minden jó cselekedetre felkészített legyen Isten embere.” (2Tim 3,16-17)

Gyülekezet, lelki közösség, vallásos csoport

vs.

magányos farkas?

A Biblia szerint a keresztyén hit megélésének két nagy területe: az egyéni és a közösségi élet. A keresztyén hit közösségi megélése elsődleges helyszínéül a Szentírás a helyi gyülekezetet nevezi meg. Bibliai értelemben a gyülekezet a Krisztusban megváltottak, a megtértek, az újjászülett keresztyének közössége. Az apostoli időkben ez még a kívülállók számára is nyilvánvaló volt.

Sajnálatos módon ezt az elvet ma már nagyon sok keresztyén sem érti, vagy szántszándékkal ellene megy annak, amit az Ige egyértelműen megfogalmaz. Sokan beérik hamisítványokkal, olyan közösségekkel, amelyek nem felelnek meg a bibliai értelemben vett hitvalló gyülekezetnek.

Miért van szükségünk gyülekezetre? Mi hasznunk abból, hogy személyesen látogatjuk egy hitvalló gyülekezet alkalmait?

1. *A gyülekezeti alkalmak látogatására bátorít Jézus példája.* Jézus rendszeresen részt vett a gyülekezeti istentiszteleten (Luk 4,16). Ha Ő ezt a dolgot fontosnak tartotta, akkor nekünk is így kell tennünk. Senki közülünk ne hivatkozzon arra, hogy nagyon elfoglalt, ezért nincs ideje gyülekezetbe járni és részt venni az istentiszteleten! Ez nem igaz. Jézusnál elfoglaltabb nem volt senki, mégis mindig volt ideje elmenni a zsinagógába.

2. *A gyülekezet biztosítja számunkra a lelki közösséget a testvérekkel és az egymás bátorítását, amire mindnyájunknak szüksége van* (ApCsel 2,42; Zsid 10,25). Senki nem elégséges önmaga számára, még ha a büszke ember szeretné is ezt elhinni. Mindenki rá van szorulva arra, hogy mások kiegészítsék őt, és ő is arra, hogy másokat kiegészítsen.

3. *A gyülekezethez tartozás, a gyülekezetbe járás segít megelőzni a visszaesést és a hit elhagyását, mely veszélyeknek minden keresztyén ember ki van téve* (Zsid 10,25). Amikor az önfegyelem védőgátja leomlik, még mindig ott van a testvéri, gyülekezeti fegyelem védelme.

4. *A gyülekezethez való tartozás, az alkalmak látogatása az engedelmességet fejezi ki a legnagyobb parancsolat iránt.*

„Szeresd azért az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes elmédből és minden erőddel. Ez az első parancsolat. A második pedig ehhez hasonló: Szeresd felebarátodat, mint magadat. Nincs más, ezeknél nagyobb parancsolat.” (Mk 12,30-31)

Hogyan mondhatjuk azt, hogy szeretjük Istent, ha nem akarunk találkozni az Ő gyermekeivel az Ő házában az Úr Napján, és ha nem akarjuk velük együtt tisztelni Őt? Hogy szeretjük Istent, ha Krisztus testének tagjai iránt közömbösek vagyunk? Hogyan szeretjük Krisztust, ha az Ő lelki testének tagjai számunkra kint és terhet jelentenek?

5. *Akik komolyan veszik a gyülekezethez tartozást és az alkalmak látogatását, bizonyosságot tesznek arról, hogy támogatják Isten munkáját a világban* (Mt 12,30). Az egyház feladata a választottak, a szétszóródott juhok összegyűjtése, hogy egy helyen, egy akolban legyenek. Aki elmegy a gyülekezetbe, azt fejezi ki, hogy támogatja ezt. Aki viszont nem jár gyülekezetbe, ez ellen cselekszik, s valójában szétszóró.

6. Ha gyülekezetbe jársz, lehetőség van arra, hogy közvetlenül, személyesen és előben hallgasd Isten Igéjét (2Tim 4,2-4). Amikor Isten parancsot ad, hogy Igéje hirdettessék, azt akarja, hogy hallgassuk az Ő szavát. Némelyek úgy gondolják, hogy otthon is tudják hallgatni az Igét. Ez így van. Ellenben otthon, ha valami nem tetszik az embernek az igehirdetésből, kikapcsolja a készüléket, vagy más adót kezd el nézni. Ugyanezt teszi, ha unalmasnak találja az üzenetet. Amikor mi döntjük el, hogy kit és mit hallgatunk meg, elveszítjük azt az üzenetet, amelyet Isten szeretne közölni velünk, de mi magunktól soha nem választanánk.

7. Ha gyülekezetbe járunk, részesülhetünk az Úrvacsora sákramentumában, mivel az Úr Jézus nem magányos keresztyéneknek szerezte azt, hanem az egyháznak, és megparancsolta az Ő népének, hogy rendszeresen éljenek ezzel (Luk 22,19). Aki viszont távol marad a gyülekezettől, az nem tud élni ezzel a sákramentummal és vétkezik, mivel nem becsüli meg az Úrnak testét.

8. Ha gyülekezetbe jársz, megtapasztalhatod Isten különleges áldásait, amelyeket csak a gyülekezeti alkalmakon ad az Övéinek (1Kor 14,26,31).

9. A gyülekezethez való tartozás és az alkalmak látogatása segít megelőzni a kiegyensúlyozatlan keresztyén életet (Ef 4,11-16).

10. A gyülekezeti alkalmak látogatása bár nem bizonyítéka az örök életnek, mégis utalás arra. Az 1Ján 3,14 arra enged következtetni, hogy akiknek örök életük van, azok akarnak gyülekezetbe járni.

11. Az, aki nem jár gyülekezetbe, azt jelzi, hogy nem tagja Isten családjának (1Jn 2,19).

12. Isten világosabban kijelenti magát a gyülekezeti istentisztelet által, mint a természetben (1Kor 14,24-25).

13. Istent jobban dicsőítjük a gyülekezeti, mint az egyéni istentiszteleten. A keresztyének együtt nagyobb dicsőséget adnak Istennek, mint külön-külön (Fil 2,10-11).

14. A gyülekezeti istentisztelet építőbb, mint az egyéni (Kol 3,16; Ef 5,19-20).

15. A gyülekezeti istentisztelet áll a legközelebb a mennyei istentisztelethez.

Látjuk tehát az Ige alapján, hogy mennyire fontos a keresztyéneknek gyülekezetbe járni, és részt venni az istentiszteleten.

Miért csatlakozzunk egy hitvalló gyülekezethez?

KOVÁCS KÁLMÁN

Miert fontos egy hitvalló gyülekezet tagja lenni?

1. *Csatlakozásoddal azt bizonyítod, hogy nem szégyellsz közösséget vállalni Krisztussal és az Ő népével (Mk 8,38). Krisztust és az Ő népét nem lehet különválasztani. Azok, akik elutasítják, hogy az Ő gyülekezetéhez tartozzanak, valójában a Krisztushoz való csatlakozást utasítják el.*

2. *Amikor csatlakozol egy gyülekezethez, megszünsz független keresztyén lenni, aláveted magad más keresztyének fegyelmezésének és védelmének. Erre mindnyájunknak nagy szüksége van a bennünk lévő bűn, a minket érő kísértések miatt, és lelki növekedésünk biztosítása céljából (Mt 18,15-17; Zsid 13,17).*

3. *Hatékonyabban tudod végezni a lélekmentést, mivel ez olyan, mint amikor egy égő gyertyát több égő gyertya mellé helyezel, így erősebb lesz a fénye, mint egynek, együtt jobban tudnak világítani a világban.*

4. *Nagyobb lehetőség nyílik számodra, hogy használni tudd a lelki ajándékaidat „mindenki hasznára” (1Kor 12,7; 1Pt 4,10).*

5. *Nyíltan bizonyítod Krisztus testének a létezését (1Kor 12,27). Hogyan lesz látható a Krisztus teste? Amikor csatlakozol a gyülekezetéhez, annak te is része leszel, akkor teszed ezt láthatóvá.*

6. *Részt vehetsz olyan szolgálatokban, melyekre Isten hív. Különbön hogyan tapasztalnád meg a közösségi szolgálat erejét? (Ef 4,11-16)*

7. *Bizonyítod, hogy nem 'élősködő' vagy Krisztus testén, hanem elkötelezted magad a test növekedésének munkálása mellett.*

8. *Figyelmezteted az újonnan megtérteket, hogy a Krisztus helyi gyülekezetéhez való elkötelezettség „jó cselekedetét” vigyék véghez ők is.*

9. *A gyülekezetet és annak vezető testületét bátorítod, amikor elismered munkájukat és csatlakozol hozzájuk.*

Nos, miután elolvastad mindezeket az igazságokat a gyülekezeti tagságra vonatkozóan, tudod-e, hogy mit kell cselekedned? Fordulj el az én-közpon-tú élettől, amit eddig éltél, és kövesd Krisztust, az Egyház Fejét! Ha valóban keresztyén vagy és nem tartoztál egyetlen felekezethez sem, vagy ha eddig egy hamis vagy hitehagyott egyháznak voltál a tagja, akkor itt az ideje, hogy elkötelezd magad egy hitvalló gyülekezet mellett, és komolyan vedd a gyülekezeti istentisztelet látogatását!

Azt kérdezed, miről lehet felismerni, melyik gyülekezet hitvalló és melyik nem? Ez a Biblia válasza erre: az a gyülekezet, ahol tisztán hirdetik Isten Igéjét, ahol a sákramentumokat helyesen szolgálják ki, és ahol gyakorolják a biblikus egyházfegyelmet. Kérlek, ne halogasd meghozni döntésed ezen a téren, itt Isten dicsőítéséről és a te lelki jólétedről van szó!

Az élet vize felvizezve

CURCUBET GÁBOR

Aminap a Facebookon találtam egy alkalmazást, ami az arra feliratkozónak naponta új igeverset postáz. Első látásra igencsak kegyesnek és biblikusnak tűnik egy ilyen szolgáltatás és az arra való jelentkezés. Sokan használják azt a módszert is, hogy taláalomra kinyitják a Bibliát, és ahová a tekintetük esik, az lesz a napi vezérigéjük. Ezek az emberek többnyire alázatosnak és szeretetteljesnek látszanak; minden külső jel szerint olyanok, akik naponta könnyedén megtalálják örömeiket és békességüket. Gyakran találkozunk olyan keresztyénnel is, akik megosztják velünk: Kaptam egy jó ígét! Mások arról szeretnek leginkább beszélni, hogy mit olvastak az éppen divatos áhítatos könyvben. Néhányan bevallják, hogy jól lehet olvassák a Szentírást, de nem igazán emlékeznek arra. Meglehetősen kevesen vannak azok a keresztyének, akik a Szentíráshoz ragaszkodnak mindenek felett, emlékeznek az olvasottakra, csaknem mindent megértenek ebből, és őszintén buzgólkodnak a megértett dolgok megcselekvésében is.

A bevezetőben láthattuk, hogy a keresztyének többféle módszert használnak a napi csendességük megtartásához. A legnépszerűbb mégiscsak az áhítatos könyvek olvasása. Ezek között találunk „happy keresztyénséget” táplálót, olyat, ami csak felszínes teológiai tanítást ad, de akad olyan is, ami segíti a keresztyén növekedését. A jó áhítatos könyv használata segítség lehet, de csak akkor, ha a hívő alapvetően

és elsőrendűen mindig a Szentírást tanulmányozza. Ahogyan nem mindegy az, hogy hová járunk gyülekezetbe, milyen igehirdetést hallgatunk, éppen úgy az sem, hogy kinek az áhítatos könyvét vesszük kézbe. A liberális, feminista, arminiánus stb. igehirdetők által írt könyvekben nem Isten személye és az Ő szuverén akarata áll a fő helyen. Az ilyen írások azt ígérik, hogy segítenek a megszentelődésben, de a valóságban olyan lelki szintre juttatnak, és olyan szinten tartanak, amelyen szerzőik akarják. Kizárják a keresztyén gondolkodást, álkeresztyén nézeteknek adnak helyet, így ez a fajta igeolvasás némi túlzással a helyi rádió napi aforizma üzenetének meghallgatásához vagy akár a horoszkópok tanulmányozásához is hasonlítható.

A Szentírás olvasását aknázza alá sok lelkipásztor azon magatartása, hogy nem mutat példát az igeolvasásra, és úgy tanít, hogy a gyülekezet növekedése tőle függjön. Esetenként őszintén akarnak pásztorolni, csak éppen nem értik meg, hogy a nyáj legeltetése nem azt jelenti, hogy az ő személyükből kell, hogy lelkileg táplálkozzanak a tagok, hanem azt, hogy Istenhez kell fordulniuk, és mint a bárányok füves legelőre és hűs forrásra kívánczolniuk. „Az ÚR az én pásztorom, nem szűkölködöm. Füves legelőkön terelget, csendes vizekhez vezet engem. Lelkemet felüdíti, igaz ösvényen vezet az ő nevéért.” (Zsolt 23,1-3) Az Úrhoz kell járulniuk lelki eledelért, és azt úgy kell magukhoz venniük, hogy életté váljon

számukra. Azért nagy a kereslet az ún. igés könyvek iránt, mert kevesen kötelezik el magukat arra, hogy a Szentírást olvassák. Ma már van nyomtatott Biblia, hozzá lehet férni elektronikus formátumhoz, letölthető e-bookra, a gyengén látók is hallgathatják és épülhetnek belőle, mégis más, magát keresztyénnek valló ember alig veszi kézbe vagy helytelenül használja.

Az igés könyvek által átadott tanítás jól meglát-szik az igeolvasás gyakorlatában. Mivel az ezeket használó már megszokta, hogy csak egy igeverset olvas naponta és abból is nemegyszer csak a számára barátságosat, ezért nála az igeolvasás gyakorlata annyit jelent, hogy ha netán kézbe veszi a Bibliát, akkor találomra szúr ki valamit belőle. Ha rendszerben igyekszik használni, akkor csak egy pár verset értelmez. Nem érti, miért kellene a teljes Szentírást egészében olvasni. Úgy akar keresztyén lenni, hogy ne kelljen túl nagy erőfeszítést tennie ezen a területen. A rendszertelen igeolvasás pedig oda vezet, hogy a keresztyének nem tudnak teljes kontextusban látni, csak bizonyos igehelyeket tartanak fontosnak, nem a teljes Könyvet, és így könnyedén a tévesen tanítók befolyása alá kerülnek.

A teljes Szentírást olvasása nagyon fontos! John Blanchard írta: „Mutassatok nekem egy rongyos Bibliát, és mutatok nektek egy olyan embert, aki nem rongyos.” A következőkben nézzünk meg néhány okot, amiért ajánlott rendszeresen olvasni a Szentírást.

1. Pál apostol Timóteushoz írt második levelében ezt olvassuk: „A teljes Írás Istentől ihletett, és hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre; hogy tökéletes legyen az Isten embere, minden jó cselekedetre felkészített.” (2Tim 3, 16-17) Tehát a teljes Szentírást Istentől ihletett. A teljes Bibliára van szükség a tanításhoz, a feddéshez, a bűnök meglátásához, a megjobbításhoz, a megtéréshez, az igazságban való neveléshez. Nem csak egyes versek kellene, hanem az igés könyvek szelektív tanítása, nem az áhítatos könyvek előre válogatott tartalma!

A teljes Bibliára van szükség a tanításhoz, a feddéshez, a bűnök meglátásához, a megjobbításhoz, a megtéréshez, az igazságban való neveléshez. Nem csak egyes versek kellene, hanem Isten hozzánk szóló minden szava!

2. Ezt igazolja továbbá az előbbi igeszakasz folytatása: „Kérve kérek az Isten és a Krisztus Jézus színe előtt, aki ítélni fog élőket és holtakat; az ő eljövételére és országára kérlek: hirdesd az igét, állj elő vele, akár alkalmas, akár alkalmatlan az idő, feddj, ints, biztass teljes türelemmel és tanítással. Mert lesz idő, amikor az egészséges tanítást nem viselik el, hanem saját kívánságaik szerint gyűjtenek maguknak tanítókat, mert vizket a fülük. Az igazságtól elfordítják a fülüket, de a mondákhoz odafordulnak. Te azonban légy józan mindenben, a bajokat szenvedd el, végezd az evangélista munkáját, töltsd be szolgálatodat.” (2Tim 4, 1-5) A teljes Írást – nem kiragadott igéket – figyelembe véve parancsoltatott Timóteusnak az Igét hirdetni. Akár kellemes akár kellemetlen volt az üzenet, át kellett adnia!

3. A teljes Szentírást olvasása ahhoz is szükséges, hogy ne mi határozzunk a felől, hogy mit akarunk hallani a Bibliából, hanem engedjük Istent szólni hozzánk! Ehhez azonban kihagyhatatlan a folyamatos tanulmányozás.

4. Szükséges azért is, hogy az életünk minden területére vonatkozó útbaigazításokat megismerjük belőle, és azokban képezzük magunkat.

5. Segít meglátnunk, hogy a Szentírástban nincsenek ellentmondások. Sajnos sok keresztyén az Ördög játékszerévé válik azáltal, hogy nem foglalkozik rendszeresen az igei tanításokkal, nem mélyül el abban, nem vizsgálja meg alaposan a kérdéseket, ezért olyan dolgokat hisz

el, ami soha nem volt a Bibliában.

6. A teljes Szentírást segítségével ismerhetők meg a próféciák és azok beteljesedése, a hozzájuk kapcsolódó ígéretek. Vannak, akik vallják, hogy jól ismerik ezen kijelentéseket, de közben tévtanításokat fogalmaznak meg, mert nem szöveggörnyezetükben vizsgálják azokat, s nem veszik figyelembe az Ó- és Újszövetség közötti folytonosságot. Mindeközben hamis tanítóik állításaira hivatkoznak.

7. A rendszeres bibliaolvasás rávezet annak meglátására, hogy csak igen keveset értünk az Igéből. Meglepően gyenge a rálátásunk Isten személyére, önmagunkra, a teremtett világra.

Paul M. Elliott ezt írta: „A Szentírás olvasása és az általa való lelki növekedés érteti meg, hogy még csak bokáig sem állunk az óceán méretű ismeretben”.

A felületesek úgy gondolják, már eleget tudnak, mi több, erre nagyon büszkék, de közben nem látják, milyen nagy szükségük van naponta alávetniük magukat az Igének, hogy vizsgálja, feddje, gyógyítsa őket.

John Blanchard írta:

„Mutassatok nekem egy rongyos

Bibliát, és mutatok nektek egy olyan embert, aki nem rongyos.”

Végezetül, fel szeretném hívni a figyelmet, Kedves Olvasó, hogy vedd komolyan a cikkben leírtakat. Ha eddig nem olvastad alázattal és helyes módon a Szentírást, ha nem vetted komolyan a benne leírtakat, akkor térj meg ebből! Isten megígérte, hogy a Hozzá forduló bűnöst magához fogadja.

Keress olyan bibliaolvasó kalauzt, ami segít a teljes Szentírás rendszeres olvasásában!

A Presbiteriánus Egyház által kiadott ingyenes bibliaolvasó kalauzban útmutatót is lehet találni, ami segít az olvasottakon való helyes elmélkedésben. Készíts olyan napi programot magadnak, hogy legyen idő az alaposabb tanulmányozásra, ami aztán erősít az Ige megélésében! Ha nehézséged adódik, akkor oszd meg azt olyan testvérekkel, akiknek életük része a Szentírásban leírtak gyakorlása, hűségesek Ahhoz! Ne szégyellj tanulni tőlük! Hadd legyen ekképpen az Írás része a lelki öltözetednek, amint az Efézusbeliekhez írt levélben olvashatjuk: „Vegyétek fel az üdvösség sisakját is, és a Lélek kardját, amely az Isten beszéde.” (Ef 6,17)

A 23. ZSOLTÁR MUNKAHELYI ÁTIRATBAN

A dolgozó éneke.

Az Úr az én Főnököm, nem szűkölködöm.

Békét ad, amikor a káosz eluralkodik körülöttem.

Imára hív, mielőtt haragosan megszólalnék, és helyreállítja józanságomat.

Vezet döntéseimben, hogy Őt dicsóítsam mindenben, amit teszek.

Még ha áttekinthetetlen mennyiségű e-maillal, szerverhibákkal, fénymásolóban papírelakadással, irreális határidőkkel, teljesítetlen rendelésekkel, aktatologatással, tehetetlenséggel, pletykálkodó kollégákkal, lehetetlen ügyfelekkel, létszámhiánnyal, költségcsökkentéssel és leépítéssel szembesülök is, nem félek semmitől, és nem adom föl, mert Te velem vagy, és megvigasztalsz engem.

Jelenléted, békességed és erőd követ engem mindenkor.

Te felemelsz még akkor is, ha az igazgató nem lépett elő.

Te sajátodként igényt tartasz rám még akkor is, ha a cégnél elbocsátások fenyegetnek.

Hűséged és szereteted mindennél többet ér, még az évvégi jutalomnál is.

Tőled jövő nyugalmam felülhalad minden nyugdíjelőtakarékossági juttatást.

És az Úrnak dolgozom egész életemben!

Az E-Mail Ministry alapján fordította: Tihanyi Pál

Minden, ami értékes, azt hamisítani szokták, így a megtérést is. Mivel Isten elültette az örökkévalóság gondolatát az ember szívébe (Préd 3,11), ezért tudva vagy tudatlanul minden ember vágyik a mennyek országába jutni. Csak-hogy megtérés nélkül senki nem kerülhet oda. Az Úr Jézus mondta: „Bizony mondom néktek, ha meg nem tértek... semmiképpen nem mentek be a mennyeknek országába.” (Mt 18,3)

Sokan tagadják vagy nem törődnek a mennyek országával, mégis titokban remélik, hogy oda kerülnek. Mások meg igazán vágnak ott lenni, de a maguk módján, figyelmen kívül hagyva Isten Igéjét. Azt gondolják, hogy azért fognak oda kerülni, mert aránylag jó emberek, templomba járnak, adakoznak és még sok más kegyes dolgot tesznek. Ez jellemző általában a vallásos emberekre. Remélem, te nem azok közé tartozol, akiknek nem fontos a valóság, hanem őszintén szeretnéd tudni, hogy merre tartasz. Amint láthatjuk az Úr Jézus szavaiból, megtérés nélkül senki nem kerülhet a mennyek országába, pedig bizonyára te is oda szeretnél jutni. A sok hamis tanításnak és hamis módszernek köszönhetően ma nagyon sok ember úgy gondolja magáról, hogy megtért és jó úton van, mert valamilyen evangelizációnak nevezett alkalmon ő is felemelte a kezét, vagy a hívásnak engedve kiment és elmondott egy imát. Nem vonom

kétségbe, hogy van aki valóban megtér egy-egy ilyen alkalmon, de a legtöbben csupán érzelmi hatás alá kerülnek, ami aztán hamar szertefoszlik és semmivé lesz. Ezért fontos kérdés: Miről ismerhető fel az igazi megtérés? Hogyan lehet megkülönböztetni az igazit a hamistól? Természetesen egy újságcikk terjedelme nem engedi meg, hogy kimerítően tárgyaljuk e témát, ezért csak a lényegét szeretném összefoglalni, az Úr Jézus egyik legismertebb példázatát használva.

„Íme, a magvető kiment vetni. Amikor vetett, némely mag az útfélre esett, és jöttek a madarak, és felkapdosták. Némely mag köves helyre esett, ahol nem volt sok föld, és hamar kihajtott, mert nem volt mélyen a földben. De amikor a nap felkelt, kiégett, mivel nem eresztett gyökeret. Némelyik pedig a tövisek közé esett, és a tövisek felnevekedtek, és megfojtották. Némely mag pedig a jó földbe esett, és termést hozott. Az egyik száz annyit, a másik hatvan annyit, ismét másik harminc annyit. Akinek van füle a hallásra, hallja.” (Mt 13,3-9)

Mivel az Úr Jézus elmondta a példázat jelentését is, ezért könnyű az értelmezése.

„Ti most azért halljátok meg a magvető példázatát. Amikor valaki hallja a mennyek országáról szóló Igét, de nem érti, eljön a gonosz és kiragadja a szívébe vetett magot. Ez az, amely az útfélre esett. A köves talajra hullott mag pedig az, amikor hallja valaki az Igét, és mindjárt örömmel fogadja, de nem gyökerezik meg benne, ezért csak ideig való, s amint nyomorgatás vagy üldözés támad az Ige miatt, azonnal megtántorodik. A tövises közé esett mag pedig az, aki hallgatja ugyan az Igét, de az élet gondja és a gazdagságnak csábítása megfojtja az Igét, úgyhogy nem terem gyümölcsöt. A jó földbe esett mag pedig az, aki hallja és érti az Igét; ez gyümölcsöt is terem, némelyik száz annyit, némelyik hatvan annyit, némelyik pedig harminc annyit.”

(Mt 13,18-23)

Itt tehát olyan emberekről szól az Úr Jézus, akik hallják az Igét. Némelyek életében történik is valami, de a legtöbb esetben nem igazi a megtérés. Legalább hat ismertető jelét nevezi itt meg az Úr Jézus a hamis megtérésnek. Nézzük, melyek ezek:

Azonnali, nem tartós öröm

A hamis megtérés első jele: az *azonnali, de nem tartós öröm*. Tudom, hogy meglepő, de azt mondja az Úr, a szívek vizsgálója, hogy az azonnali öröm egyik jele a nem igazi megtérésnek. Miért? Hát nem örülni kell az örömhírnek? De igen, csak hogy miről szól az örömhír? A váltságról, a bűnből való szabadulásról, Krisztus helyettesítő és engesztelő áldozatáról. Miért volt szükség ezekre? Mert bűnösök vagyunk, mert *mindnyájan vétkeztünk* (Róm 3,23). Krisztushoz csak az tud jönni igazán, aki meglátta, aki felismer-te a bűneit, elveszett voltát. Aki viszont felismerte a vétkeket, az bánkódik miattuk. Ezért az igazi örömet mindig megelőzi a szomorúság. Az Isten szerinti szomorúság, amely *megbánhatatlan megtéréshez vezet* (2Kor 7,10). Bűneink és kárhozatra méltó voltunk felismerése nélkül nincs igazi megtérés. Az evangélium, a biblikus ige hirdetés először mindig összetöri a szívet, mielőtt eltöltené azt örömmel. Csak aki meglátta önmagát Isten szentségének fényében, az tud igazán örülni Isten kegyelme munkájának, amely őt a kárhozatból kihozta. Ezért az üdvözülők örömét mindig megelőzi a bűnbánat. Csak így lehetsz te is

kedves Isten előtt. „Isten előtt a töredelmes lélek a kedves áldozat. A töredelmes és bűnbánó szívet Istenem, nem veted meg!” (Zsolt 51,19) „De még most is így szól az Úr: Térjete meg hozzám teljes szívetekből, böjtöléssel, sírással, és gyászolással. Szíveteket szaggassátok meg, ne a ruháitokat, úgy térjete meg az Úrhoz, a ti Istenetekhez! Mert könyörülő és irgalmas Ő, késedelmes a haragra, nagy kegyelmű, és bánkódik a veszedelem miatt.” (Jóel 2,12-13) Volt-e ilyen megtérés a te életedben? Tartós-e az örömed?

Gyökértelenség

Ha valakinek a hite nem szigorúan Krisztusra és az Ő váltságmunkájára alapozódik, az olyan, mint a gyökér nélküli növény – hamar elszárad. A növényeknél a gyökérnek az a szerepe, hogy összegyűjtse és felszívja a nedvességet és a táplálékot. Gyökér nélkül a növény elhal. A hitéletben is, ha valaki nem táplálkozik folyamatosan Isten kegyelméből, ha nem marad Krisztusban, az hamar kiszárad. Ha önmagadra tekintesz, és úgy gondold, hogy most már saját magad erejéből kell keresztyénként élned, akkor kezdetleges hitedet halálra ítélted. Gyökeret engedni elsősorban Krisztusban maradást jelent (Jn 15,4-5). Ez viszont azzal jár, hogy naponta táplálkozom az Igével, vágyom az Ő Szavára és olyan közösségben hallgatom az Igét, ahol azt komolyan is veszik. Igazi közösség és az Igével való rendszeres táplálkozás nélkül nincs keresztyénység, sem kitaró lelki élet.

A nehézségek fel nem vállalása

Az élő növénynek szüksége van a napsütés hevére a növekedéséhez, csak úgy, mint a talajból felszívott nedvességre. Csak hogy az, ami a jó gyökérrel rendelkező növénynek a növekedését munkálja, a gyökértelenség a pusztulását okozza. Így van ez a lelki életben is, a próbák heve, az elnyomás és üldözés próbára teszik a lelki életünk valódiságát. A valódi keresztyént a próbák közelebb viszik Krisztushoz, és lelkileg megerősítik. Akiben viszont nem ment végbe igazi megtérés, az üldözés hatására elfordul Krisztustól és megtagadja azt, amit korábban vallott. A nehézségek mind az igazi hívőknek, mind a hamisaknak hasznára válnak. Az igaz hívőt megerősítik, a hamisat leleplezik. Sokkal jobb, hogyha már most lelepleződik a hamisságod, mint az ítélet napján.

Földhözkött gondolkodás

Vannak olyan emberek, akik valamikor örömmel fogadták Isten Igéjét, úgy tűnt, hogy Belé vetették

bizalmukat, de utólag mégis elfordultak Tőle. Miért? Mert jobban foglalkoztatja őket a világ gondja, a földi dolgok, mint Isten országa és igazsága. Ezt nevezem földhözköttöt gondolkodásnak. Az aggodalmaskodás a gyomhoz és a tövissekhez hasonlóan megfojtja a kibontakozó életet. Erre figyelmeztet az Úr Jézus: „Ne aggodalmaskodjatok tehát, és ne mondjátok: Mit együnk? vagy: Mit igyunk? vagy: Mivel ruházkodjunk? Mert mind ezeket a pogányok kérdezik. Mert jól tudja a ti mennyei Atyátok, hogy mindezekre szükségetek van. Hanem keressétek először Istennek országát, és az ő igazságát; és ezek mind ráadásul megadatnak néktek. Ne aggodalmaskodjatok tehát a holnap felől; mert a holnap majd aggodalmaskodik a maga dolgai felől. Elég minden napnak a maga baja.” (Mt 6,31-34)

A gazdagság csábítása

Arról is olvasunk a példázatban, hogy némelyek, akik örömmel hallgatják az Igét és pozitívan reagálnak az evangéliumra, egy idő után mégis elbuknak, mert a világ csábítása, a kényelemszeretet, a meggazdagodási vágy és a szórakozás megfojtják az Ige magvát. Erre vonatkozik az Úr Jézus figyelmeztetése: „Ne gyűjtsetek magatoknak kincseket a földön, ahol a rozsda és a moly megemészti, a tolvajok kiássák és ellopják; hanem gyűjtsetek magatoknak kincseket mennyben, ahol sem a rozsda, sem a moly meg nem emészti, és a tolvajok sem assák ki, és nem lopják el. Mert ahol a te kincsed van, ott van a te szíved is.” (Mt 6,19-21)

A gyümölcstelenség

Azt mondja az Úr Jézus, hogy „gyümölcseiről ismeritek meg a fát” (Mt 7,16). A valódi megtérés is a hívő ember életében megjelenő gyümölcsökről ismerhető meg. Keresztelő János kemény szavakkal illette a korabeli vallásoskodó embereket: „Mikor pedig látta, hogy farizeusok és szaduceusok is sokan jönnek hozzá, hogy megkeresztelkedjenek, így szólt hozzájuk: Mérgek kígyók fajzatai! Ki figyelmeztetett titeket, hogy meneküljete Isten eljövendő haragja elől? Teremjete hát meg-

téréshez illő gyümölcsöket.” (Mt 3,7-8) Melyek ezek a gyümölcsök? Például a *jótekonyság gyümölcse* vagy az *Isten dicsőítésének és a hálának gyümölcse*. „Járjatek az Úrhoz méltóan, teljes tetszésére, minden jó cselekedettel gyümölcsöt teremve, és nevedekjete Isten megismerésében.” (Kol 1,10). „Általa vigyünk fel a dicséret áldozatát mindenkor Istennek, azaz az ő nevééről vallást tevő ajkak gyümölcset.” (Zsid 13,15) Továbbá a *Lélek gyümölcsei*: szeretet, öröm, békesség, hosszútűrés, szívesség, jóság, hűség, szelídség, mértékletesség (Gal 5,22). Végül az *igazságosság gyümölcse*. „Azért imádkozom, hogy a ti szeretetetek egyre jobban bővüljék ismeretben és teljes megértésben; hogy megítélhessétek, hogy mi a be-

csesebb, és így tiszták és feddhetetlenek legyetek a Krisztus napjára; teljesek az igazság gyümölcseivel, amelyet Jézus Krisztus terem, Isten dicsőségére és magasztalására.” (Fil 1,9-11) Igyekszem azonban kihangsúlyozni, hogy nem azért fog bárki is üdvözülni, mert az előbb felsoroltakat cselekszi, ezek csupán jelek, azt jelzik, hogy jó úton haladunk, Krisztusban vagyunk és az Ő Lelke munkálkodik bennünk.

Hadd mutassak most rá arra is, hogy mit mond a Szentírás a névleges keresztyénekről, azokról, akik gyümölcstelének: *ki lesznek vágva és tűzre vettetnek*. „A fejsze már a fák gyökerén van,

és minden fát, amely nem terem jó gyümölcsöt, kivágna, és tűzre vetnek.” (Mt 3,10) „Én vagyok az igazi szőlőtő, és az én Atyám a szőlőműves. Minden szőlővesszőt, lemetsz, amely nem terem bennem gyümölcsöt; mindazt pedig, amely gyümölcsöt terem, megtisztítja, hogy több gyümölcsöt teremjen.” (Jn 15,1-2)

Kedves Olvasó, légy őszinte és vizsgálj meg magad Isten Igéjének fényében! Ma még megteheted azt a fontos lépést, amit a Szentírás megtérésnek nevez. Ez elengedhetetlen az üdvösségedhez. Kérd Istent, hogy láttassa meg veled igazi helyzetet, bűnösségedet, de lásd meg az Ő irgalmának és jóságának a kibeszélhetetlen voltát és vezessen ez igazi megtérésre, hogy új életben járva az Ő dicsőségére élhess közösségben az Úrral és az Ő gyermekeivel!

Bűneink és kárhozatra méltó voltunk felismerése nélkül nincs igazi megtérés. Az evangélium, a biblikus igehirdetés először mindig összetöri a szívet, mielőtt eltölné azt örömmel. Csak aki meglátta önmagát Isten szentségének fényében, az tud igazán örülni Isten kegyelme munkájának, amely őt a kárhozatból kihozta. Ezért az üdvözülők örömét mindig megelőzi a bűnbánat.

TÉVELYGÉSEIM TÖRTÉNETE

„Ezt mondta neki: A te neved Jákób, de ne nevezzenek többé Jákóbnak [csaló-nak], hanem Izráel [Istennel harcoló] legyen a neved.” (1Móz 35,10)

Emlékezetem óta foglalkoztattak az élet és halál kérdései. Tanár szüleim és Waldorf oktatásom miatt különleges neveltetésben részesültem, világot láttam. Idővel visszahúzódóbbá váltam, de talán emiatt is gyerekkoromban sok olyan dologra volt rálátásom, ami fölött csak elsiklottam volna, mélyebb elgondolkodás nélkül. Miután konfirmáltam, ifire járva a vitákban mindkét oldalon az ellenzéki szerepét játszottam. Érdeklődésem ellenére mindig zsákutcába jutottam. Felfüggesztettem a keresgélést, fontolgattam, de nem vettem életbevágóan komolyan Isten létezésének a ténylegességét, és az életem ment tovább. A vallásom dolgát az ökumenizmusra hagytam: találja ki a haladó világ, hogy mi Isten előtt a kedves és Neki tetsző. Az Erdélyi Magyar Ifjak helyi szervezetének alapító tagja lettem, inkább összpontosítottam a közjó érdekében a hazafias szekérhúzásra, mint a lelkiismeretemre. Mivel a magyarságnak szívből hódoltam, magyar népvallásként a keresztyénséget is büszkén vállaltam. Református kollégiumba iratkoztam be, de az ősi, táltos tanítások képviselőit is kíváncsian figyeltem – egyiküket különösen –, míg egyháztörténelemből terítékre nem került, hogy amit ősmagyar keresztyén csomagolásban olvastam, az egy ősi gnosztikus, szektás irányzat (a manicheizmus). Jól mutatja, mennyire igazodtunk abban az iskolában a keresztyén tanításhoz, hogy egyszer egy jó jegy fejében egyik tanárom váratlanul rákérdezett, hogy kinél van éppen Biblia, mire csak én jelentkeztem. Bár bennem volt alapvetően a

jó emberhez tartozó büszkeség, mégis láttam annak a jeleit, hogy csak sodródok a világgal. Beláttam, hogy akárhogy is élek, Isten nélkül a világ vonzásának kell, hogy engedjek, és csak idő kérdése, hogy Őt semmibe vegyem a szokások és nemzedékem rendje szerint. De elmondtam egy imát, hogy ha van más út, mielőtt félre, messze jutnék, mutassa meg az Úr a jóindulatát felém, és vezessen az Ő útjaira.

Isten jóvoltából ösztöndíjjal kiküldtek Kanadába tanulni, tapasztalatot nyerni. Ott jártam a 12. osztályt. Egy keresztyén családnál voltam elszállásolva. Először talán ott értettem meg, hogy rendszeresen foglalkozva Isten dolgaival, Bibliát olvasva, az Ő világgossága által eltűnnek a lelki láncaim, amik távol tartanak Tőle. Azelőtt általános „keresztyén” felfogásom volt: Isten az én kezemben eszköz és nem én az Övében. Ekkor azonban már nem csak ízlelgettem az Ige zamatát, hanem kutatni kezdtem Isten akaratát. Kezdttem felhagyni a büszkeség tüzével lázító kemény zenéssel. Történelemből a II. világháborús magyar nemzeti mozgalmakat, eszméket tanulmányozva kezdett szöveget ütni a fejemben a kérdés, hogy a magyarságot megváltó vezérgondolatok fontosabbak-e számomra Isten vezetésénél, és az Ő dicsőségénél. Két úrnak nem szolgálhatunk: miközben az egyikhez ragaszkodunk, a másikat megvetjük (Lk 16,13). Lassan beláttam tehát hitem súlytalanságát, megértettem, hogy a felfuvalkodottságból bizony van, mit elhagyjak.

Miután hazajöttem, a népegyházak alkalmaira kezdtem járni. Örültem, hogy a hivatásom felől is gondolkodási időt kaphattam Kanadában, de a döntésem csak az érettségi közeledtével érett be. Mivel rajongtam a magyarságért, valahol a kulturális életet szerettem volna felpezsdíteni, és a lelkesítő állás mu-

tatkozott a legvonzóbbnak. Azonban a meggyőződésem ökümenizmusom, illetve meggyőződésellen reformátusságom miatt vonakodtam a megélhetésemet felekezethez kötni. Így jutottam arra, hogy lelki hivatásomként elég lesz a közönséges keresztyén cím, úgy láttam, nagy felelősséggel jár az is, ha annak becsületesen igyekszem eleget tenni, és olyan kevesen vannak, akik címek nélkül akarnának Istennek szolgálva élni.

Temesváron mérnök hallgatóként magyar nyelvű prédikációra vágyva az impozáns katolikus templomokat szúrtam ki, eleinte a katolikus-ökumenikus ifibe jártam. Felelős szerepeket vállaltam, és kitüntettem az alkalmakra járásban, még a szentségimadásban is részt vettem, felszólaltam. Közben felkerestem a református ifjúsági csoportot is. Az ottani bibliaórákat igencsak megszerettem, mert a hívó segédlelkész szolgálataiban Isten feltöltő beszéde volt a középpontban – bekapcsolódtam ide is.

Közben őrlődött az Isten szerintinek gondolt párhuzamosom is annyira, hogy szakítanunk kellett. Nem haladtam egyenesen az Isten útján, a rajongásaim nem tettek tisztává, az aggodalom és kapkodás miatt inkább az istentelenség jellemzett. Megláttam, hogy sötétségben vagyok, és nem háritottam tovább, Isten előtt a bűneim súlya alatt összerogyva megadtam magam. Ragaszkodva és hozzátapadva a kegyelemmel bíró névhez imádkoztam Istenhez, Jézus Krisztus véres kereszttáldozatáért áldást várva. Ez a lelki harc nem csaló álnokság volt, hanem az Isten által elrendelt kegyelmes és szent megoldás.

Krisztus kereszthaláláig menő szeretetéért az Atya örökbefogadott, az én tökéletlenségem pedig megmaradt, de végül egy képeslapon kapott igeverséget abban, hogy megértsem, továbbra is rá vagyok szorulva Isten kegyelmére: „Elég neked az én kegyelemem, mert az én erőm erőtlenség által ér célhoz.” (2Kor 12,9)

A változásomat, tapogatózásomat temesvári 'útitársaim' nem értették. Amikor már valójában világos lett számomra az evangélium, felismertem, hogy azt nem csak a világ, de az egyház is felülírja emberi okoskodásokkal. Vizsgálva a római katolikus tanításokat, arra kellett rájönnöm, hogy tételesen el is átkozták az evangéliumot. Például az Ef 2,8 ellentmond a Katolikus Egyház Katekizmusában foglaltaknak, illetve a Tridenti zsinaton megfogalmazottaknak (KEK 1994 #824, Tridenti zsinat #12). A világ előtti ökümenizmus képmutató mozgalmát elhagytam, szándékosan nem akartam részt venni Isten külső tisztelésében,

” *Nem haladtam egyenesen az Isten útján, a rajongásaim nem tettek tisztává, az aggodalom és kapkodás miatt inkább az istentelenség jellemzett. Megláttam, hogy sötétségben vagyok, és nem háritottam tovább, Isten előtt a bűneim súlya alatt összerogyva megadtam magam.*

a homályba bújtatott hagyományokért jóhiszeműen rendszeresen megtagadni az Ő erejét (2Tim 3,5).

A református ifiben az oda járó fiatalok nem voltak különbösek Isten dolgai iránt, de Krisztus testét, a tiszta igei tanítást, a hitben való egységet egyházi szinten sajnos nem találtam. De nem hagyott cserben az Úr, tovább egyengette az utamat. A szünidőben hazautaztam a szüleimhez. Városnapok lévén egy standnál megragadta a figyelmem egy könyv címe, az árára kérdezve azt a választ kaptam, hogy ha valóban elolvasom, ingyen az enyém lehet. Az idők során megedződött bizalmatlansággal elfogadtam J. G. Machen *Keresztyénség és liberalizmus* című könyvét egy idegenül hangzó felekezet, a Presbiteriánus Gyülekezet lelkipásztorától. Később végül elővettem, s imádságos lelkülettel olvasva a könyv a Szentírás tisztaságával szólt, biblikus mélyszántást végeztek bennem a sorai. Ugyanakkor ajtóként szolgált ez a könyv egy kis, de hitvalló református gyülekezethez, ahol az Isten útját komolyan kereső emberekre találtam, akikkel a Biblia tanácsvégzése szerint törekedünk a Krisztusban igaz, kegyes életre.

Ha ez csak az én karakáságom lenne, megérné feladnom a világ tetszésére, de az Úr szavát értettem meg, Tőle való igazságot kaptam hit által. Pál apostolhoz hasonlóan, amiben buzgólkodtam, most Krisztusért kárnak ítélem, és kívánom, hogy a Szentlélek, ami Őt is alkalmassá tette, engem is találjon céljaira hasznos edénynek.

„Szenteld meg őket az igazsággal: a te igéd igazság. Úgy, amint te elküldtél engem a világba, én is elküldtem őket a világba.” (Jn 17,17-18)

Zsigmond László

MINDEN ROSSZNAK GYÖKERE...

.....
*Bizonyágtétel az
Egyesült Államokból*

2010. szeptemberében települtünk ki az Amerikai Egyesült Államokba. Megérkezésünk pillanatáig csak halvány elképzeléseink voltak, hogy milyen lehet a valódi Amerika, hogy néz ki, és miként élnek ott az emberek. Annyira tudtuk ezt elképzelni, amennyire ezt egy-egy általunk látott film bemutatta – nem túl objektíven.

Több mint két év telt el azóta, hogy kiköltöztünk, és sok mindent megláthattunk, megtapasztalhattunk az itteni életből. Nem arról szeretnénk írni, hogy milyen házban lakunk, milyen a munkahelyünk, és milyenek az anyagi körülményeink, sokkal inkább arról, milyen hatást gyakorolt az itteni helyzetünk lelki életünkre.

Hiszem azt, hogy a test csak akkor lehet ép és egészséges, ha jól van a benne lakozó lélek is. Körülbelül 9-10 éve találkoztam az élő Istennel, megértettem mindazt, amit tett értem az Ő fia, az Úr Jézus Krisztus által, és ez kihatott az egész lényemre: testemre, de főleg a lelkemre. Feleségemmel csatlakoztunk egy hitvalló gyülekezethez. Most örömmel emlékszem vissza azokra az időkre, amikor a lelkészeim tanítottak, bátorítottak, pásztoroltak. Akkoriban ez nem mindig tetszett. Sokszor éreztem úgy, hogy nagyon tömény és kemény a tanítás, amit kapunk. Zavart, mikor lelkészeink rákérdeztek a magánéletünk különböző területeire. Ha pedig megosztottunk velük ezt-azt, ők rámutattak a problémákra, a bűnökre, és próbáltak segíteni, nevelni, formálni – s ezt

még inkább nehezményeztük. A pásztorolás célja az volt, hogy Krisztus dicsősége minél jobban meglátsozódjon az életünkben, de minket ez nagyon zavart. Sokszor háborogtunk, zúgolódtunk, nem értettük, hogy mit akarnak, és miért avatkoznak be a magánéletünkbe. Nos, azt hiszem, hogy azokért az időkért igencsak hálásak lehetünk a feleségemmel együtt. Bizony most hiányzik a pásztorolás, a szoros kapcsolat és a kérdések, amelyeket akkor úgy neveztünk: számonkérés. Most hálásak vagyunk az úgynevezett kemény tanításért, amit otthon kaptunk. Látjuk, Isten ezt használja fel az életünkben, hogy megőrizzen a bukásoktól a sok kísértésben.

Nap mint nap olyan dolgokkal szembesülünk, amelyekben nagyon nehéz hűségessé maradni Isten Igéjéhez, nehéz ellenállni a csábításoknak. Nem nagyon tudunk növekedni lelkileg, mert nincs, aki úgy gondoskodik rólunk, mint otthon. Nagy lelki harcokat kell vívni az élet különböző területein. Egyik legnagyobb kísértés számunkra a pénz szerelme. Ezen a területen az Ördög sokszor előrébb van egy lépéssel, mint mi. Áldott legyen az Úr, hogy vigyáz ránk, figyelmeztet és emlékeztet igéje által:

*„Óvj meg a hiábavaló
és hazug beszédőtől!*

*Se szegénységet, se gazdagságot
ne adj nekem,*

*Adj annyi eledelt, amennyi szükséges,
hogy jóllakva meg ne tagadjalak,*

” A jó lelki közösséget és a pásztori gondoskodást nem lehet pénzért megkapni.

Éljetek a lehetőséggel, amíg közel vagytok a gyülekezethez, fogadjátok örömmel a tanítást, a feddést!

*és ne mondjam: Kicsoda az Úr?
El se szegényedjek, hogy ne lopjak, és ne gyalázzam Istenem nevét!”
(Péld 30,8-9)*

Fel szeretném hívni a figyelmeteket, hogy ne távolodjatok el a gyülekezettől, ne maradjatok távol a gyülekezeti alkalmakról! Ha csak egy mód van rá, ne költözzetek távol a gyülekezettől! Sajnos mi megtettük, és tapasztaljuk ennek negatív következményeit. Valójában most értettük és tapasztaltuk meg a gyülekezet fontosságát a földi életben. Az ember elérheti azt, hogy sok mindent megengedhet magának anyagi szempontból, de a jó lelki közösséget és a pásztori gondoskodást nem lehet pénzért megkapni. Lehet, hogy ez távolról szemlélve kis hiánynak tűnik, de személyesen tapasztalva igencsak nagy.

Kedves Testvéreim, éljete a lehetőséggel, amíg közel vagytok a 'tűzhöz', a gyülekezethez, fogadjátok örömmel a tanítást, a feddést! Kívánom, hogy munkálkodjék az Úr mindnyájunk szívében! Mindenhol jó, de a legjobb egy olyan gyülekezetben, mely valódi, hitvalló lelki közösség!

*„Saját gyülekezetünket ne hagyjuk el, ahogyan egyesek szokták, hanem bátorítsuk egymást, annyival is inkább, mivel látjátok, hogy közeledik az a nap.”
(Zsid 10,25)*

Nagy Attila és Erzsébet

ÁTHELYEZÉSI KÉRELEM

Küldi: Katona, harctér

Kapja: Jézus Krisztus Vezérkari Főnök, Lelki Fegyveres Erők

Tárgy: áthelyezés

Tisztelt Uram!

Jelen levelemben juttatom el Önhez áthelyezési kérelmemet a frontvonalból irodai munkára. Kérelmemet az alábbiakban indokolom.

Pályámat közlegényként kezdtem. Ön nem sokkal ezután engem -- a frontbéli harc erőssége miatt -- tisztté léptetett elő, és komoly feladatokkal, felelősséggel bízott meg. Azóta a felügyeletem alatt sok újonc és katona áll, akikért én felelek. Őket kell kiképeznem, harci tapasztalatokat megosztani velük, az ellátásukról gondoskodni, irányítani őket, bonyolult problémákra kell megoldásokat találnom, fontos döntéseket meghoznom, miközben magam is a felsőbb szintű parancsokat hajtom végre. Ön egy magasabb rangú tiszt funkcióba helyezett engem, holott én a szívemben tudom, hogy csupán közlegényhez való képességeim vannak.

Tisztában vagyok azzal, hogy Ön minden, a feladataim ellátásához szükséges dolog biztosítására ígéretet tett. De a valós helyzetet a felszereléssel kapcsolatban most Ön elé kell tárnom, Uram.

Az egykor erős, vastag anyagú egyenruhám ma már viseltes, helyenként szakadt, rajta sok folt azok könnyétől és véréből, akiket a harcban segíteni, támogatni próbáltam. Elnyűtt bakancsom talpa elkopott, és majdnem levált a sok toborzó úttól és hadtest-látogatástól, ahol a csapatokat próbáltam buzdítani. Fegyvereim elhasználódtak, kicsorbultak az ellenséggel vívott állandó küzdelemben. A Hadi Előírások Könyvének rendelkezéseimre bocsátott példánya a folyamatos használatból koszos, elrongyolódott és szakadt, benne a szöveg már elmaszatolódott, néhol alig látszik.

Ön azt ígérte, hogy a szolgálatban mindvégig velem lesz, de amikor a csata zaja olyan hangos, és a zűrzavar olyan nagy, se nem látom, se nem hallom Önt. Nagyon egyedül érzem magam. Elfáradtam. Kimerültem. Szeretnék továbbra is a seregben szolgálni, ezért sosem kérném a leszerelésemet. Azonban ezúton kérem a lefokozásomat és áthelyezésemet. Szívesen irattározok, vagy takarítok illemhelyet. Csak hadd menjek el innen a csatamezőről. Kérem, Uram!

Tisztelettel,

Hűséges, de elfáradt katonája

(folytatás a 25. oldalon)

A viszálykodásról

JOHN NEWTON

Egy lelkész egy általa nem eléggé ortodoxnak (hitvallónak) tartott munkatársát készült írásban kritizálni, és kikérte előtte John Newton véleményét. Newton így válaszolt:

Kedves Uram!

Mivel úgy tűnik, viszályba fogsz sodródni, hiszen igazságszereteted heves természettel párosul, barátságunk irántad való aggodalomra késztet. Az igazság győztes oldalán állsz, így egy nálad csekélyebb képességű személy is a győzelem bizonyosságában léphetne fel. Vagyis nem maga a küzdelem miatt aggódom, hanem azt szeretném, ha nem csak ellenfeledet, de magadat is legyőznéd. Ha vesztes nem is lehetsz, megsérülhetsz. Hogy megóvjalak olyan sebektől, melyek miatt sírásra lehet okod a győzelem felett, eléd tárok néhány megfontolást, melyek megfelelően alkalmazva páncélingként szolgálhatnak, vértként, melyre nem lesz panaszod, mint Dávidnak Saul felszerelésére – hogy inkább súlyos, mint hasznos –, hisz könnyen felfedezheted, hogy a keresztényen vitéz nagyszerű fegyvertárából, Isten Igéjéből származnak. Biztos vagyok benne, hogy nem kell mentegetőzőnöm őszinteségemért, nem is teszem. A hatékonyság érdekében három pontba sűríttem tanácsomat, a következőket figyelembe véve: ellenfeled, a közvélemény és te magad.

Légy tekintettel ellenfeledre!

Ellenfeled kapcsán szeretném, ha mielőtt tollat ragadsz, és egész idő alatt, miközben írod válaszod,

imádságban őszintén Isten elé vinnéd őt, az Úr tanításával, és áldását kérve rá. Ez a gyakorlat arra fogja hajtani szívedet, hogy szeresd és szánd őt, ez a hozzáállás jó befolyással lesz minden leírt szavadra.

Ha az aktuális kérdésben való tévedésén túl hívők tartod az illetőt, nagyon ide kíváncsoznak Dávidnak Absolonról Joábhhoz intézett szavai: „kíméletesen bánj vele a kedvemért”. Az Úr szereti és hordozza, ezért nem szabad megvetned őt és keményen bánnod vele. Az Úr ugyanígy hordoz téged is, és azt várja tőled, hogy gyengéden viszonyulj másokhoz, hisz magad is megbocsátásra szorulsz. Nemsokára találkoztok a mennyben, és ott kedvesebb lesz neked, mint a legjobb barátod itt a földön. Elmélkedj ezen az időszakon, és ha szükségesnek is találod szembe szállni hibáival, tekints rá mint rokonlélekre, akivel Krisztusban örökké boldog kell, hogy legyél!

Ha megtéretlen személyként tartod számon, aki ellensége Istennek és kegyelmének (amely feltételezés elfogadásától jó és alapos ok nélkül erősen őrizkedned kellene), akkor még inkább szárnaladra, mint haragodra méltó. Ó! „Nem tudja, mit cselekszik.” De te tudod, hogy ki tett téged különbbé. Ha Isten az ő jótetszése szerint úgy rendelte volna, te lennél az ő helyében, és esetleg ő lenne az evangélium védelmére rendelt helyzetben. Mindketten egyformán vakok voltatok természet szerint. Ha ezt számításba veszed, nem teszel neki szemrehányást, és nem fogod gyűlölni, mert Istennek úgy volt kedves, hogy a te szemedet nyitotta meg, nem az övét.

Minden ember közül, aki viszálykodásba keveredik, mi, úgynevezett kálvinisták vagyunk azok,

akiket leginkább arra köteleznek alapelveink, hogy szelídséget és mértékletességet gyakoroljunk. Ha azok, akik különböznek tőlünk, valóban meg tudják változtatni magukat, ha meg tudják nyitni szemeiket, és meg tudják lágyítani szíveiket, akkor kisebb következtelenséggel zavarhatna makacsságuk, de mivel mi ennek ellenkezőjét hisszük, feladatunk nem a harc, hanem, hogy szelíden neveljük az ellenszegülőket, „hátha ad nekik Isten megtérést az igazság megismerésére”. Ha azzal a szándékkal írsz, hogy a hibák kijavításának eszköze légy, nyilván elkerülöd a botránkozás köveinek a vakok útjába helyezését, olyan kifejezések használatát, melyek felbőszítik kedélyeiket, vagy megerősítik őket alapelveikben, nehogy ezáltal meggyőződésük, emberi nyelven szólva, még kezelhetetlenebbé váljon.

Légy tekintettel a közvéleményre!

Ha írásodat megjelenteted, azzal a közvéleményhez fellebbezel, és olvasóid három csoportba sorolhatóak: egyrészt lesznek, akik alapelvek szintjén különböznek tőled. Velük kapcsolatban azt ajánlom figyelmedbe, amit fentebb írtam. Bár te egy személyre koncentrálsz főként, sokan vannak, akik hozzá hasonlóan gondolkodnak, és rájuk ugyanazok az érvek vonatkoznak, legyen szó csupán egy emberről vagy akár egy millióról.

Ugyanígy sokan lesznek, akiket nem érdekel a vallás, vagy az, hogy szilárd meggyőződésre juszanak, mégis előre elkötelezik magukat azoknak a véleményeknek javára, melyek számára ellenszenvesek a bűnös emberi természet megnyilvánulásai. Az ilyenek nem értenek a tantételek bírálatához, de elfogadható ítéletet tudnak alkotni egy-egy író hozzáállásáról, lelkületéről. Tudják, hogy a szelídség, alázatosság, szeretet a keresztyén természet jellemzői, és bár a kegyelem tanát merő eszmének és spekulációnak tekintik, amelynek – még ha egyetértenek is vele, mivel nem vált lelkük részévé – nem lesz üdvös hatása a magaviseletükre; ugyanakkor tőlünk, akik gyakoroljuk hitünket, elvárják, hogy hozzáállásunk megfeleljen az evangélium standardjainak. Gyorsan észreveszik, ha eltérünk ettől, és ezt kihasználják, hogy igazolják érveink megvetését. Az igei alapelveket, miszerint „ember haragja Isten dicsőségét nem munkálja”, naponta megerősíti a tapasztalat. Ha buzgóságunkat a harag, az erőszakosság vagy a gúny keseríti meg, gondolhatjuk ugyan, hogy az igazság ügyét szolgáljuk, de valójában hiteltelenné tesszük azt. Harcunkban nem testi, hanem lelki fegyvereket

*Ha buzgóságunkat
a harag, az
erőszakosság vagy
a gúny keseríti meg,
gondolhatjuk ugyan, hogy
az igazság ügyét szolgáljuk,
de valójában hiteltelenné
tesszük azt.*

használnunk, mert kizárólag ezekkel győzhetőek le a tévedés erősségei: a Szentírásból és a tapasztalatból származó érveket, melyeket szelid közléssel erősítünk meg, hátha megértik olvasóink, hogy akár meg tudjuk győzni őket, akár nem, jót akarunk lelküknek, és csupán az igazság miatt harcolunk. Ha így járunk el, a harcot félig megnyertük, és sokkal inkább készek lesznek arra, hogy nyugodtan meghallgassák, amit kínálunk. Ha továbbra sem fogadják el véleményünket, jó szándékunkat mégis kénytelenek lesznek elismerni.

Lesz az olvasóknak egy harmadik csoportja is, akikkel egy húron pendülünk: ők készek lesznek megerősíteni, amit előadsz, és tovább erősödhetnek a Szentírás tanairól vallott nézeteikben világos és kiváló magyarázatod által. Épülésük eszköze lehetsz, ha tollad vezetésében a kedvesség törvénye legalább annyira jelen lesz, mint az igazságé – de kárunkra lesz, ha nem így jársz el. Van egy alapelve az énnék, mely arra buzdít, hogy vessük meg, aki különbözik tőlünk, és ez gyakran befolyásol minket, mikor azt hisszük, csupán illő buzgalmat tanúsítunk az Úr dolgai iránt.

Készségesen elhiszem, hogy az arminianizmus fő pontjai az emberi szív büszkeségéből fakadnak és tápláltnak, de nagyon örülnék, ha az ellenkezője is mindig igaz lenne, vagyis a kálvinistának nevezett tanok elfogadása tévedhetetlen jele lenne az alázatos léleknek. Azt hiszem, ismertem néhány arminianust, vagyis olyan embert, akik nem merték elfogadni az ingyen kegyelem tanát, mégis bizonyosságot tettek arról, hogy szívük bizonyos mértékben megalázkodott az Úr előtt.

Attól félek, vannak kálvinisták, akik, miközben alázatosságuk bizonyítékának tartják, hogy szavikkal lealacsonyítsák a teremtményt, csak hogy az

üdvösség minden dicsőségét az Úrnak adják, mégsem tudják, micsoda lélek van bennük. Bármilyen is az, ami elhítteti velünk, hogy viszonylag bölcsék és jók vagyunk – amiért aztán megvetéssel kezeljük azokat, akik nem értenek egyet tanainkkal, vagy nem csatlakoznak pártunkhoz –, az mindenesetre az önigazult lélek bizonyítéka és gyümölcse. Az önigazultság táplálkozhat tanokból vagy cselekedetekből, és az embernek lehet farizeusi szíve, miközben feje tele van a teremtmény értéktelenségének és az ingyen kegyelem gazdagságának ortodox nézeteivel. Sőt, hozzátenném, a legjobb emberek sem mentesek teljesen ettől a kovásztól, így nagyon is hajlamosak arra, hogy üdvözöljék az ilyen fejtegetéseket, amiket aztán arra használnak, hogy ellenfeleiket nevetségessé tegyék, ezzel hízelegve saját felsőbbrendű ítéletüknek. A viszálykodások a legtöbb esetben nem a hibás nézőpont elnyomására, hanem felszítására alkalmasak, így általában kevés a hasznuk. Provokálják azokat, akiket meg kellene győzniük, és fel-fuvalkodottá teszik azokat, akiket építeniük kellene. Remélem, hogy munkádat a valódi alázat lelkülete hatja át, és ezt fejleszti majd másokban is.

Légy tekintettel magadra!

Végül a te helyzetedet is mérlegelni kell ebben a vállalkozásban. Dicséretes szolgálatnak tűnik a hit védelme, ha az már eljutott a szentekhez: parancsot kaptunk rá, hogy őszintén törekedjünk erre, és győzzük meg az ellenszegülőket. Ma tűnik ez a védelem a legidőszzerűbbnek és legsürgősebbnek, amikor minden oldalon tévedéseket fedezhetünk fel, és az evangélium minden igazságát vagy nyíltan tagadják, vagy nagyrészt tévesen mutatják be.

*Ha rossz lelkülettel
cselekszünk, az nem
dicsőíti Istent, nem
jó felebarátainknak,
és nem ad nekünk
sem tiszteletet, sem
nyugalmat.*

Mégis alig találunk olyan írókat, akik ne sérült volna a viszálykodásban. Vagy saját fontosságuk tudata nő bennük, vagy haragos, versengő lélekkel telnek el, vagy öntudatlanul elvonják figyelmüket azokról a dolgokról, melyek táplálják és közvetlenül támogatják a hitből való életet, másodrendű ügyekre pazarolva idejüket és erejüket. Ez azt mutatja, hogy ez a szolgálat nem csak tiszteletre méltó, de veszélyes is. Mit nyer az ember, ha meg is nyeri ügyét és elhallgattatja ellenfeleit, ugyanakkor elveszíti azt az alázatos, szelíd lelket, amelyben az Úr gyönyörködik, és amelyhez jelenléte ígéretét adja?

Nincs kétségem afelől, hogy célod jó, de ügyelj és imádkozz, mert a Sátán jobb kezéd felől áll, és ellenáll neked: megpróbálja lealacsonyítani, meghamisítani nézeteidet, és bár Isten ügyének védelmére kelsz, ha nem tekintesz folyamatosan az Úrra, hogy megtartsd, ez saját ügyedé válik, és olyan indulatot gerjeszt benned, mely összeegyeztethetetlen a valódi békességgel, és bizonyosan akadályozni fogja az Istennel való közösséget.

Őrizd magad attól, hogy bármi személyeset vigyél a vitába! Ha úgy véled, rosszul bántak veled, akkor lesz lehetőség arra, hogy megmutasd, Jézus tanítványa vagy, aki „amikor szidták, nem viszonozta a szidalmat, amikor szenvedett, nem fenyegetőzött”. Ez a mi mintánk, így kell szólnunk és írunk Istenért: „Ne fizessetek gonosszal a gonoszért vagy szidalommal a szidalomért, hanem ellenkezőleg: mondjatok áldást, hiszen arra hívatatok el, hogy áldást örököljete.” A fentről jövő bölcsesség nem csak tiszta, de békés és szelíd, és ezen tulajdonságok hiánya olyan, mint a döglött légy a kenetben: tönkreteszi munkánk zamatát és hatékonyságát.

Ha rossz lelkülettel cselekszünk, az nem dicsőíti Istent, nem jó felebarátainknak, és nem ad nekünk sem tiszteletet, sem nyugalmat. Ha meg tudsz elégedni azal, hogy villogtatod eszed és megnevelteted hallgatóidat, könnyű dolgod van – de remélem, ennél sokkal nemesebb cél vezérel, és ha érzékeny vagy az evangéliumi igazságok ünnepélyes jelentőségére és van benned szánalom az emberek lelke iránt, akkor inkább az előítéletek elmozdításának eszköze légy egyetlen esetben, mint hogy ezrek üres tapsát fogadd. Menj hát a Seregek Urának nevében és erejével, mondd az igazságot szeretettel, bár bizonyosságát adná sok szívben, hogy Isten tanított téged, és elnyerted a Szentlélek kenetét!

Fordította: Somogyi Gergely

<http://www.ligonier.org/blog/oncontroversy/>

A szülők kötelességei

(2. rész)

J. C. RYLE

III. *Úgy neveljétek gyermekeiteket, hogy emlékezzetek arra, sok függ tőletek!*

A kegyelem a legerősebb törvény. Nézzétek, milyen változást hoz, hogyan járja át az idős bűnös szívét, töri le a Sátán láncait, mozdít meg hegyeket, tölt fel völgyeket, hogyan teszi a görbét egyenessé, s teremt új embert. Valóban, a kegyelem számára semmi sem lehetetlen.

De természetünk is hasonlóképpen erős. Nézd, hogyan áll ellene mindennek, ami Isten országához tartozik, hogyan áll ellen a szentségnek, s folytat állhatatos küzdelmet bensőnkben az utolsó pillanatig. Tehát valóban erős a természetünk.

A természet és a kegyelem után azonban semmi sem erősebb a *nevelésnél*. A gyermekkorban szerzett szokások határozzák meg lényünket. A tanulás által válunk olyanokká, amilyenekké leszünk. Habitusként életünk első éveiben formálódik ki.¹

Sok tekintetben azoktól függünk, akik neveltek minket. Általuk alakulnak ki szokásaink, ízlésünk és hajlamaink, amelyek ilyen vagy olyan formában velünk maradnak egész életünk során. Átvesszük nevelőink és édesanyánk nyelvezetét, szinte gondolkodás nélkül azt tanuljuk meg, amit tőlük hallunk, azokat a fogásokat, tetteket és gondolatokat. Úgy gondolom, hogy az idő megmutatja, mennyit köszönhetünk fi-

atalkori benyomásainknak, és milyen sok dolog alakult ki azokból a magokból, amelyeket a körülöttünk levő emberek életünk első éveiben vetettek el. Egy nagyon művelt angol ember, Lock a következőket mondta: „Mindabból, amit az emberből látunk, jót vagy rosszat, hasznosat vagy haszontalant, annak kilenc tizede – a nevelés eredménye”.

Mindez egyike a kegyelmes Isten rendeleteinek. Olyan gyermeki szívet ad nekünk, mely képlékeny, mint az agyag. Olyan hozzáállást ad életünk elején, hogy mindent higgyünk el, megfogadva minden tanácsot és elfogadva minden szót, amit szeretteink mondanak, hogy ne idegenekre hallgassunk. Majd lehetőséget ad arra, hogy jót tegyünk gyermekeinkkel. Vigyázzatok, nehogy semmibe vegyétek ezt a lehetőséget, ne vessétek el azt! Amit egyszer elmulasztunk, örökre elveszítjük.

Ne essetek abba a tévedésbe, hogy a szülők semmit sem képesek tenni gyermekeikért, békén kell hagyni őket, és egyszerűen várni a kegyelem munkáját. Aki így gondolkodik, úgy akar valamit gyermekeinek, ahogyan Bálám – szeretné, hogy istenfőlők legyenek, de semmit sem tesz annak érdekében, hogy gyermekei ennek megfelelően éljenek. Sokat szeretne, de semmit sem tesz. Az ehhez hasonló gondolatok az Ördög tetszésére vannak, mint ahogyan minden más, ami a közönyt részesíti előnyben.

Tudom, nem vagytok képesek arra, hogy megtérést szereztek gyermekeitek számára. Az újjászülés nem az ember, hanem Isten akaratából történik. De azt is tudom, hogy Isten világosan kimondja: „Neveld a gyereket a neki megfelelő módon, még

1. „Nem ismeri az életet az, aki nem látja azokat a hatásokat, amelyeket a nevelés jelent az emberek nézeteire és szokásaira. A bölcsőtől hozzájuk magukkal a gyermekek azt, ami egész későbbi életük során megmutatkozik.” (Cecil)

ha megöregszik, akkor sem tér el attól”, és Ő sosem parancsol az embernek olyat, hogy emellett ne adná kegyelmét is a parancsolat megtartásához. Azt is tudom, kötelességünk, hogy ne álldogáljunk és egyezkedjünk, hanem menjünk és engedelmeskedjünk. A parancsolatnak való engedelmisség során találkozunk Istennel. Az engedelmisség útja az az út, amelyen Ő áldását adja ránk. Úgy kell tennünk, ahogyan a segítők a kánai menyegzőn: meg kell töltenünk az edényeket vízzel, és fel kell ajánlanunk az Úrnak, hogy Ő a vizet borrrá változtassa!

*IV. Úgy neveljétek, hogy arra emlékezzetek:
a gyermeki lélek a legfőbb gondoskodás tárgya!*

Kétségtelen, hogy a kisgyermek értékes kincsek. De ha valóban szeretitek őket, gyakran elmélkedjétek lelkük állapota felől! Semminek sem lenne szabad jobban nyugtalanítania benneteket, mint hogy milyen az örökkévaló állapotuk! Semminek sem szabad drágábbnak lennie számotokra, mint az a részük, ami sosem hal meg! A világ elmúlik, annak minden dicsőségével. A hegyek leomlanak, az egek a pókhálóhoz hasonlatosan szétszakadnak, a Nap nem fog többé világítani. Ezekben a gyermeki teremtményekben élő lelkek – melyeket úgy szerettek – mindezt túlélik, és boldogságuk vagy boldogtalanságuk függ tőletek.

Erre gondolatok leginkább gyermekeitekkel kapcsolatban! Bármilyen lépést tesztek értük, vagy bármi a tervetek velük, fel kell tennetek a következő kérdést: *Milyen hatással lesz ez a lelkükre?*

A lélek iránti szeretet – minden szeretet lényege. Ha kényeztetjük a gyermeket, és mindent megengedünk neki, ezzel kimondatlanul is azt sugalljuk számára, hogy a boldogulás egyedüli lehetősége ez a világ és minden, ami a birtokában van. Ez nem igazi szeretet, hanem kegyetlenség. Hasonlatos ez az állatokhoz való bánásmóddhoz, hiszen nekik is csak földi értelemben vett életük van, lelkük nem létezik a halál után. A gyermek kényeztetése azt jelenti, hogy elrejtjük előle azt a nagy igazságot, amit tudnia kellene kora gyerekkorától fogva. Azt az igazságot, hogy az élet legfőbb célja: a lélek megmentése.

Az igazi keresztyénnek nem szabad a divat rabjának lennie, ha gyermekét a menny felé akarja irányítani. Nem szabad megelégednie azzal, hogy a világ szokásai szerint jár el. Nem szabad úgy nevelnie gyermekét, ahogy mindenki más: hagyni, hogy kétes tartalmú könyveket olvasson, mert mindenki ezt teszi, kedvezni kétes szokásoknak csak azért,

mert napjainkban ezek terjedtek el. A keresztyénnek nevelés közben állandóan gyermeke lelkére kell gondolnia! Nem kell szégyenkeznie azért, hogy az ilyen nevelést furcsának vagy szűklátókörűnek tartják! Mi van akkor, ha ezt gondolják? Az idő rövid, és a világ divatja tovatűnik. Ha gyermekeinket a mennynek neveljük és nem a világnak, Istennek és nem az embereknek, végül is bölcs szülők módjára viselkedünk.

V. Gyermekeiteket neveljétek a Biblia ismeretére!

Elismerem, nem tudjátok kényszeríteni gyermekeiteket arra, hogy Istent szeressék. Csak a Szentlélek képes olyan örömet adni, amit az Ige tanulmányozása adhat. De arra képesek vagytok, hogy megismertessétek őket a Bibliával, hiszen annak megfelelő ismerete – a hit alapja. Aki komolyan belékapaszkodik, törvényszerű, hogy nem ingadozik, és semmilyen újabb tanítás szele sem lesz képes elsodorni őt. Bármely nevelés, ami nem hordozza magában az Írások megismerését, megbízhatatlan és káros hatású.

Óvatosnak kell lennünk, mivel az Ördög körülöttünk ólálkodik, és sok tévelygés vesz körül minket. Egyesek az egyháznak olyan tisztességet adnak, ami csak Jézus Krisztust illeti. Mások a sákramentumokból üdvösséget csinálnak, és úgy tekintenek rájuk, mint az örök életre való engedélyre. Vannak olyanok is, akik jobban tisztelik a katekizmust, mint a Bibliát, s gyermekeik értelmét könyvek tartalmával töltik meg ahelyett, hogy a Szentírás igazságait tanítanák meg nekik. De ha szeretitek gyermekeiteket, a Biblia legyen számukra a lélek legfőbb nevelője! Más könyvek inkább csak másodrangú szereppel bírjanak!

Ne azon fáradozzatok, hogy elsősorban a katekizmust sajátítsák el jól, hanem az Írásokban gyökerezzenek meg! Higgyétek el, Isten méltányolja az ilyen nevelést! A zsoltáríró a következőket mondja: „Mert minden neveden felül felmagasztaltad a te beszédedet.” (Zsolt 138,2) Úgy gondolom, az Úr különösképpen megáldja azokat, akik felmagasztalják az Ő Igéjét az emberek között.

Különösen ügyeljétek arra, hogy gyermekeitek a Bibliát *félelemmel teljes tisztelettel* olvassák! Tanítsátok őket arra, hogy ne úgy olvassák azt, mint emberi szavakat, hanem úgy, mint az Igaz Isten Szavát, amelyet a Szentlélek jegyzett le, s amely a legigazabb, a leghasznosabb, a legmagasztosabb arra, hogy bölcsésé tegyen minket az üdvösségre a Jézus Krisztusba vetett hit által!

”
Ha valóban szereteitek gyermekeiteket,
gyakran elmélkedjétek lelkül
állapota felől! Semminek sem szabad
drágábbnak lennie számotokra, mint az
a részük, ami sosem hal meg.

Figyeljétek rá, hogy a gyerekek folytonosan olvassák a Bibliát! Tanítsátok meg őket, hogy úgy viszonyuljanak hozzá, mint igaz lelki eledelhez, mint olyan dologhoz, amely nagyon fontos a lelki egészség megőrzése érdekében! Jól tudom, hogy nem vagytok képesek többet tenni annál, mint amit ezek a szabályok elvárnak tőletek. De ezek egyszerű teljesítése is képes őket megvédeni sok kimondhatatlan bűn elkövetésétől.

Figyeljétek arra is, hogy a gyerekek egészében olvassák a Szentírást! Nem kell elrejtetnek előlük semmilyen tanítást! Nem szabad azt gondolnotok, hogy a legfőbb keresztyén doktrínákat a gyermeki ész nem képes felfogni! A gyerekek sokkal jobban értik a Bibliát, mint ahogyan mi azt elgondolnánk.²

Beszéljétek a gyerekeknek a bűnről, a bűntudatról, a bűn következményeiről, annak erejéről és utálatosságáról is! Meg fogjátok látni, hogy sok mindent megértenek ezekből.

Beszéljétek a gyerekeknek az Úr Jézus Krisztusról, az Ő tetteiről üdvösségünket illetően – a megváltásról, a keresztről, a vérről, az áldozatvállalásról, a közbenjárásról! Meg fogjátok tapasztalni, hogy mindebből sok mindent megértenek.

Beszéljétek a gyerekeknek a Szentléleknek az emberi szívben végzett munkájáról, hogyan változtatja, újítja, szenteli, és hogyan tisztítja meg azt. Hamarosan meg fogjátok látni, hogy sokat megértenek a szavaitokból. Úgy gondolom, hogy fel sem fogjuk, a gyerekek mi mindent képesek befogadni a magasztos evangélium szélességéből és hosszúságából. Sokkal jobban megértik, mint ahogyan gondolnánk.

Töltsétek meg gyermekeitek szívét a Szentírással! Isten Igéje hadd járja át azt gazdagon! Adjátok nekik a Bibliát, a teljes Bibliát, még ifjú korukban!

J. C. Ryle: *The Upper Room: being a few truths for the times* c. könyvéből fordította: Pápai Ernő

2. Nem lehet egyértelmű tanácsot adni arra vonatkozóan, hogy pontosan mikor kell elkezdni az oktatást. Vannak gyerekek, akik nagyon korán megértik ezeket a dolgokat. De ritkán merjük az oktatást korai életkorban kezdeni. Sok tudósítás szól arról, hogy már a hároméves kor sem tekinthető túl korainak.

VÁLASZ: ÁTHELYEZÉSI KÉRELEM

Küldi: Jézus Krisztus Vezérkari Főnök,
Lelki Fegyveres Erők

Kapja: Katona, harctér

Tárgy: áthelyezés

Kedves Katona!

Áthelyezési kérelmét ezennel elutasítom.

Indoklás: ebben a háborúban Önre szükség van. Ön besorozásakor pontosan arra a feladatra lett kiválasztva, amelyet most ellát. Ígéretem, mely szerint minden, a feladatai ellátásához szükséges dolgot biztosítok Önnek, továbbra is fennáll, és azt be is tartom. Önnek nincs szüksége lefokozásra és áthelyezésre, és sosem fog illemhelyet takarítani.

Szüksége van viszont feltöltődésre és megújulásra. Jelen levelem kézhezvétele napján jelentkezzen a táborban a 12-es barakkban, amely az ellenségtől biztonságosan védett, és elzárt minden csatazajtól, így ott csöndben megpihenhet. Ott fogok Önnel találkozni, hogy megnyugvást adjak Önnek. Régi felszerelése helyett újat is fog kapni.

Katona, Ön elfáradt a harcban. Pihennie kell, feltöltődnie, és megerősödni. Én megerősítem Önt, és az Ön erőssége leszek.

Ezenkívül Ön megsebesült a küzdelemben. Kívülről nem látható, de komoly belső sérülései vannak, ezért gyógyulásra van szüksége. Én meggyógyítom Önt.

Reménységet, alkalmasságot és képességet adok. Szavam újra lángra lobban majd kiégett és üres szívében, megújítja benne a szeretetet, a lelkesedést és a buzgóságot. Újra feltöltöm a szívét.

Könyörületes Vezérkari Főnöke,

Jézus Krisztus

Az E-mail Ministry alapján
fordította: Tihanyi Pál

Miért nem látjuk a legnagyobb hibáinkat?

TIM KELLER

A 18. századi John Newton egy írásában bemutatta, hogy a legtöbb keresztyénnek szembeötlő jellemhibái vannak, melyek mind örömet, mind keresztyén tanúbizonyságukat tönkreteszik. De miért él így ez a sok keresztyén?

Természetes erényeink, melyek velünk született temperamentumunkból és családi neveltetésünkől – illetve adottságainkból, képességeinkből és erőseinkből – származnak; alapvetően jó dolgok. De mindegyiknek van egy-egy árnyoldala is. A „próféta” ajándékával rendelkező embereknek – akiket nagyfokú közvetlenség, gyakorta kiváló szónoki vagy írói képességek jellemeznek – lehetnek nehézségeik a mások meghallgatásával vagy tanácsok elfogadásával. A pásztorlás ajándékával rendelkezők érzékenyek, általában jó hallgatók, alkalmasak tanácsadásra és az irgalmasság gyakorlására, ugyanakkor előfordulhat, hogy túlzott mértékben próbálnak embereknek megfelelni. Időnként megfigyelhető még a gyávaság vagy kritikára való túlzott érzékenység is náluk. A nagyvonalúság szintén erény, de a nagyvonalú személy ugyanakkor hajlamos lehet a fegyelmezetlenségre vagy felelőtlenségre az anyagiak terén. Így a nagyvonalúság végső soron csak egy módja lesz e túlzottan impulzív természet megnyilvánulásának.

Az ajándékoknak és a temperamentumnak tehát árnyoldala is lehet, mert természetünk és ajándéaink összekapcsolódnak a szívet uraló bálványokkal, ha szívünket nem töltötte be a kegyelem evangéliuma. A Jó Hír alapos ismerete nélkül tekintünk ugyan jó dolgokra – mint emberi elismerés és kapcsolatok, hatalom gyakorlása és teljesítmény, környezetünk kontrollálása és önfegyelem, kényelemszeretet, intimitás és öröm –, de ezeket tesszük meg végső megváltóknak. Így az, aki az emberi elismerést bálványozza, lehet hogy érzékeny művész, illetve aki a hatalmat imádja, lehet hogy bátor vezető. De a temperamentum és a bálványok szolgálatában álló ajándékok – természetes állapotunkból adódóan – mindig kétes áldást jelentenek. Ahogy láttuk, van jó oldaluk: erényes viselkedést eredményeznek, de ugyanakkor megjelenik egy járulékos bűn vagy hiányosság is az egyén természetében.

Az emberek sokszor azért nem látják a bűneiket, mert az erényeikre néznek. Például mondhatja magáról valaki, hogy nem bántó, csak nagyon egyenesen beszél. Az egyenes beszédű személy valóban tehet jót, mert közvetlen, nyers megjegyzéseire néha szükség van, de általánosságban a durvaság nem hatékony, és az egyén bátorsága és magabiztossága a büszkeség és a szeretet hiányának eredménye. Emiatt sok keresztyén nem segíti elő a Szentlélek ter-

mészetfeletti kegyelmének azt a megnyilvánulását, ami nem magától értetődő, és amely csökkenti vagy megszünteti természetünk sötét oldalát – a berögződött bűnöket.

Hogyan tudunk kizökkenni a letargiából, és hogyan tudunk ráébredni a növekedés szükségességére? Íme néhány alapelv, melyeket Newton leveleiben találtam az évek során.

Tudd, hogy a legnagyobb személyiséghibáid azok, melyeket a legkevésbé látsz!

Általában azok a bűnök tartanak leginkább a markukban bennünket, amelyekkel szemben leginkább vakok vagyunk. Ezekre keressük a legtöbb kifogást, s hajlamosak vagyunk őket elbogatellizálni. Egy módja annak, hogy felfedezzük a fogyatékoságainkat, ha olyan oldalainkat vizsgáljuk, ahol alaptermészetünk látszólag lelki gyümölcsöket terem. Például a vezetésre vagy önfegyelemre való természetes hajlam értelmezhető hűségként, a személyes elismerés természetes vágya pedig megjelenhet úgy, mint gyengédség vagy szeretet. Egy pezsgő, szangvinikus természetet összetéveszthetünk az öröm, egy nyugodt, flegmatikus természetet pedig a békesség ajándékával. Ezekért a dolgokért lelki hitelt adunk magunknak, miközben egyáltalán nem növekedünk lelkileg. Más gyümölcsök hiánya mutatja, hogy igazi természetfeletti jellemformálódás nem következett be.

Emlékezz, hogy legnagyobb hibáidat nem veheted észre pusztán abból, hogy valaki elmondja – anélkül, hogy rá is mutatna a gyakorlatban!

Két út van arra, hogy tisztábban lássuk a bűneinket és a hiányosságainkat. Az egyik, hogy az élet próbáin és gondjain keresztül szembesülünk velük. A szenvedés Isten iskolája: felfedi lelki gyengeségeinket, ugyanúgy, ahogy az edzés felfedi testi gyengeségeinket.

Keresztyén szerepmodellekből is tanulhatunk. Néha akkor győződünk meg valamiről igazán, amikor egy olyan személy közelébe kerülünk, aki úgy él, ahogy nekünk kellene. Lehet, hogy nem úgy gondolsz magadra, mint aki türelmetlen, bántó vagy hiperérzékeny, egészen addig, amíg valakinek a közvetlen közelébe nem kerülsz, aki sokkal türelmeesebb, békésebb és elégedettebb. Élnünk kell ezekkel a lehetőségekkel ahhoz, hogy növekedjünk! Ez talán fájdalmas, mert szent emberek közelében lenni nagyon kényelmetlen lehet. De amikor a leginkább

”*Természetes erényeink, melyek velünk született temperamentumunkból, családi neveltetésünkől, adottságainkból, képességeinkből származnak; alapvetően jó dolgok. De mindegyiknek van egy-egy árnyoldala is, mert természetünk és ajándékaink összekapcsolódnak a szívet uraló bálványokkal, ha szívünket nem töltötte be a kegyelem evangéliuma.*

Az emberek sokszor azért nem látják a bűneiket, mert az erényeikre néznek.

érezzük a kegyelem szükségességét, akkor találjuk Isten kegyelmét a leginkább kívánatosnak.

Légy nyitott arra, hogy meghallgasd a feddést és a kritikát másoktól!

Ahogy már említettem, soha senki nem értette meg igazán a bűneit pusztán abból, hogy elmondták neki. Túl sok rétegben rakódott ránk az önigazolás ahhoz, hogy erős rúgások nélkül növekedjünk. De mintegy kiegészítésként, szükségünk van a kritikára és az elszámoltathatóságra a testvéreink részéről.

Ennek legalább két fajtájával találkozhatunk. Először létrehozhatod a saját közösségedet a Zsid. 3,13 alapján. Ez az ige azt mondja: „buzdítsátok egymást naponta”, „meg ne keményedjen közületek valaki a bűn csábításától”. Gondolj olyan hívőkre, akikben bízol, adj nekik jogositványt, hogy beszélhessenek veled azokról a területekről, ahol növekedned kellene!

Másodszor, ne felejtsd el a Bálám szamara elvet! Meg kell tanulnod profitálni a kritikából még akkor is, ha olyan emberek mondják, akiknek rossz a motivációja, vagy akiket nem tisztelsz. Még akkor is, ha 20 százaléka igaz csak annak, amit mondanak, lehet, hogy az Úr beszél hozzád rajtuk keresztül.

Fordította: Tisza Kata

<http://thegospelcoalition.org/blogs/tgc/2013/05/30/why-you-cant-see-your-biggest-flaws/>

Népszerűtlen látásmód

Tanulságok Gerhard Groote életéből

DR. GEORGE GRANT

Henry Cabot Lodge egyszer ezt a kijelentést tette „Az angol nyelven végezhető érdemleges történelmi munkák nagy részét a közvetlen múltból megörökölt szemétdombok ellapátolása teszi ki.” Más szavakkal, amire szükségünk van, az nem igazán új, hanem nagyon régi perspektíva. Arra van szükségünk, hogy visszanyerjük azoknak a nagy embereknek és mozgalmaknak a látását, amelyeket a jelen pillanat divatjai és szeszélyei elhomályosítottak.

Bizonyos emberek nagysága abban mutatkozik meg, hogy mennyire magasodnak az általuk elindított mozgalmak fölé. Ám azok még sokkal nagyobbak, akik mozgalma messze felülemelkedik rajtuk – egészen odáig, hogy még őket is eltakarja a tekintetek elől.

Gerhard Groote éppen ilyen ember volt. Nehéz lenne egyetlen oldalnyi anyagot találni róla a modern történelem lapjain. De még ennél is nehezebb lenne a modern történelem olyan lapjára bukkanni, amelyre ne lett volna óriási hatással. A viharos 14. században élt, John Wycliffe, Geoffrey Chaucer és Husz János kortársaként. Látta, amint a fekete halál veszedelmes pestise elsöpörte a világ népességének negyedét; amint Franciaországot és Ang-

liát a százéves háború konok tűzvésze emésztette; amint a nyugati egyházat szétválasztotta az egyházszakadás, amelynek eredményeképpen kettő, de három vagy akár négy pápa is volt egyszerre. Látta továbbá az egyetemek fellendülését és a humanista skolaszticizmus fullasztó befolyását is. Az egyházakat megrepszttette a korrupció, a királyságokat az instabilitás rázta meg, a családokat a csapások forgácsolták szét, és úgy tűnt, a keresztény civilizáció alapjai szétmorzsolódnak nyugaton.

Valóban borzalmas napok voltak ezek. Azok a problémák, amelyekkel az embereknek és a nemzeteknek szembe kellett nézniük mindennek tüntek, csak leküzdhetőnek nem. A vészmadarak virágkora volt ez – ugye ismerősen hangzik?

Groote egy tehetsős kereskedő otthonában nevelkedett, és a lehető legjobb oktatásban volt része. Azonban nehezen vette komolyan az egyetemi tanárai, az egyházi mentorai és kortársai állításait. Sok kortársához hasonlóan arra a következtetésre jutott, hogy az egyház nyilvánvaló gonoszsága és az egyetemek égbekiáltó erkölcstelensége akadályai annak, hogy az emberek komolyan higgyenek az evangéliumban. Ennek következtében meggyőződéseit félretéve, fiatalságát és vagyonát meggondolatlanul el-

tékozolta. Fokozatosan csúszott le elkényeztetett kölykökből duhajkodó, majd kibírhatatlan fiatalemberig. Amikor végül feltartóztatta a kegyelem és megtért, addigra a középkori világ által kínált örömök mind-egyikébe belekóstolt már – és mégis még többre vágyott.

Buzgó friss megtérteként, sürgetően emelte fel prófétai hangját napjainak bűnei ellen egy olyan egyházban, amely teljesen nélkülözte a kegyességet. A radikális tanítványság mintáját indítványozta, és számos követője akadt hazájában, a holland alföldi területeken.

Groote mozgalma végül Közös Élet Testvériség néven vált híressé. Ő és követői elsősorban a Szentírás tekintélye mellett álltak ki. Pártolták az olyan biblikus igehirdetést, amely a gyakorlati és az átlagos keresztyén számára is könnyen hozzáférhető volt. Úttörő munkát végeztek a Biblia különböző anyanyelvekre fordításában. Emellett iskolákat is alapítottak abból a célból, hogy fiatal férfiakat és nőket oktassanak, s azok bölcs és jó ítélőképességű hívők lehessenek mindamelllett, hogy hatékony és sikeres polgárok.

A mozgalmat követő ébredés eredeti, vibráló és széles körben csodált volt. Mégsem lehetett tőle elvárni, hogy az akkori idők rettenetes problémáira rendkívüli hatással legyen. A 14. század lelki fájdalomainak listája láthatólag egyre csak bővült, ahelyett hogy csökkent volna. Groote halálakor egyesek azt bizonygatták, hogy a megújulás irányában tett kísérleteinek az akkori időszak ádáz körülményei gáncsot vetettek; egészen annyira, hogy ezen beszámolók szerint élete kudarc volt.

Ámde élete és szolgálata során Groote valami olyasminnek fektette le az alapjait, ami saját életén és szolgálatán messze túlmenően megmaradhat: neki ugyanis többgenerációs terve volt. Megértette, hogy sok ideig tartott, mire a nyugati civilizáció ekkora bajba került, és hogy semmilyen személy vagy mozgalom – bármily hatékony és hathatós is legyen – sem lenne képes nagymértékű változást munkálni egyik napról a másikra. Éppen ezért tervének szíve és lelke a Szentírás terjesztése és iskolák építése volt. Szövetségi teológiája pedig arra vezette, hogy generációs nézőpontból szemlélje a dolgokat, amely képessé tette őt arra, hogy befektessen egy olyan jövőbe, amelyet minden valószínűség szerint sose láthat meg saját szemeivel ezen a földön.

Gerhard Groote megértette, hogy sok ideig tartott, mire a nyugati civilizáció ekkora bajba került, és hogy semmilyen személy vagy mozgalom sem lenne képes nagymértékű változást munkálni egyik napról a másikra.

Éppen ezért egy többgeneráció tervet dolgozott ki, melynek szíve a Szentírás terjesztése és iskolák építése volt.

Szövetségi teológiája képessé tette őt arra, hogy befektessen egy olyan jövőbe, amelyet minden valószínűség szerint sose láthat meg saját szemeivel ezen a földön.

Ez bölcs stratégiának bizonyult. Meglepő módon kevesebb, mint egy évszázadon belül bőséges gyümölcsöt kezdett teremni: ugyanis ezekben a jelentéktelennek tűnő Közös Élet Testvériség iskolákban tanult a legfontosabb reformátorok majdnem mind-egyike végül: Luther, Zwingli, Kálvin, Melancton, Béza és Bucer.

Egy látszólag jelentéktelen ember megváltoztatta a történelem folyását – habár generációk múltán – azáltal, hogy megélte a radikális kegyelem és a szövetségi hűség jelentőségét ott, ahol volt. A célja, hogy egy teljesen félresiklott kultúrával szembenézzen, lehetetlennek tűnt. Mégis, olyan generációs látást ültetett gyakorlatba, amely új alapokat fektetett le a szabadság és gazdasági növekedés számára azáltal, hogy felkészítette és fegyverrel látta el a jövőbeli vezetőket.

Talán ahogy Groote-ra és reformatori munkásságára tekintünk vissza, mi magunk is tisztábban látjuk az előttünk álló utat. Végül is az ő látása biblikus és egészséges volt, és éppen ezért népszerűtlen – s most is az.

*A Tabletalk 2010. februári számából
fordította: Szegedi Anikó*

A KISGYERMEK ÉS AZ ÖREGEMBER

Egy édesanya beszámolója, mikor családjával egyszer karácsony este egy otthonuktól távoli étteremben vacsoráztak. Nancy, az anya, így emlékszik vissza:

Mi voltunk az egyetlen kisgyermekes család az étteremben. Eriket egy etetőszékbe ültettem. Közben mindenki csendesen evett és beszélgetett, kisfiam egyszer csak vidáman felsikoltott: „Szia!” Dundi gyermekkezével az etetőszék tálcáján csapkodott, szemei tágra nyíltak, arcán felragyogott fogatlan nevetése, s vidáman izgett-mozgott, kacarászott.

Körbenéztem és megláttam vidámságának forrását. Egy férfi volt az, rongyos, zsíros, kopott kabátban, bő nadrágban, lábujjai kikandikáltak néhai cipőjéből. Inge koszos, haja mosatlan-fésületlen. Szakála rövid, s orra olyan visszeres, hogy egy térképnek is beillett volna. Ahhoz túl messze voltunk tőle, hogy szagát érezzük, de biztos vagyok benne, hogy búzlótt. Nagy lendülettel integetett: „Szervusz nagyfiú! Látlak ám, öcsi!” – mondta Eriknek.

Férjemmel egymásra pillantottunk: „Mit csináljunk?” Az étteremben mindenki minket figyelt és a férfit, viselkedése nagyon zavaróvá vált. Mikor meghozták az ételünket, a férfi a terem másik végéből kezdett átkiabálni: „Bújócskázni tudsz-e? Hé, tud bújócskázni!” Senki nem tartotta aranyosnak. Nyilvánvalóan ittas volt. Férjemmel mindketten zavarban voltunk. Csendben ettünk, kivéve Eriket. Ő egész repertoárját bemutatta e bámulatos embernek, aki kedves kis hozzászólásokkal reagált.

Végeztünk az étkezéssel, s az ajtó felé vettük az irányt. Férjem fizetni ment, s megegyeztünk, hogy a parkolóban találkozunk. A férfi pontosan az ajtó felé vezető út mellett állt. „Uram, engedj kijutnom innen mielőtt akár hozzám, akár Erikhez szólna.” – imádkoztam. Ahogy közeledtem a férfihoz, próbáltam oldalt fordulva kikerülni őt és egész környezetét. Eközben azonban kisfiam áthajolt a karomon, kezét nyújtva vegyél-fel- pozícióban, s

még mielőtt megállíthattam volna, karjaimból a férfi karjába tornászta magát.

Hirtelen egy öreg, kellemetlen szagú ember s egy kisgyermek szeretete beteljesedett. Erik teljes bizalommal, szeretettel és alázattal hajtotta fejét a férfi rongyos vállára. A férfi behunyta szemét, s szempillái alatt könnycseppek remegtek. Megvénült, fájdalommal és nehéz munkával teli kezei gyengéden, nagyon gyengéden ringatták kisfiamat.

Soha két ember ilyen mélyen ilyen rövid idő alatt nem szerette meg egymást. Megdőbbenve álltam ott. Az öregember karjában ringatta Eriket egy percig, majd szemeit kinyitva egyenesen a szemembe nézett. Aztán biztos, tiszteletet parancsoló hangon mondta: „Vigyázzon nagyon erre a gyermekre!” Torkomban gombóccal nagy nehezen kinyögtem: „Vigyázni fogok.” Ezután vonakodva, mint aki saját magának okoz fájdalmat, kibontakozott Erik öleléséből, visszaadta a fiamat, s ezt mondta: „Isten áldja meg asszonyom, ön megadta nekem a karácsonyi ajándékomat.”

Nem tudtam többet mondani egy elsuttogott köszönömnél. Erikkal karomban a kocsihoz futottam. Férjem el sem tudta képzelni miért zokogok, miért szorítom olyan nagyon magamhoz a fiamat, s miért mondom: „Istenem, én Istenem, bocsáss meg nekem!” Megláthattam Krisztus szeretetét egy kisgyermek ártatlanságán keresztül, aki nem látott bűnt, nem ítélkezett. Egy gyermek, aki a másik lelkét is észrevette, s egy anya, aki csak a ruházatot figyelte.

Olyan keresztény voltam, aki vak, de a gyermekem látott. Úgy éreztem, mintha Isten azt kérdezné: „Hajlandó vagy osztozni a fiadon egy percig?” Ő megosztotta velünk Fiát az örökkévalóságig. A rongyos öregember akaratlanul is arra emlékeztet: „Ha be akarunk menni Isten országába, olyanná kell lennünk, mint a kisgyermekek.”

Az E-mail Ministry alapján fordította: Filep Eszter

Gyülekezeteink elérhetősége és alkalmaink

MAGYARORSZÁG

BALATONALMÁDI

Kapcsolat
Bagoly Gyula
Endre u. 11,
tel: 06-30-2698643

Alkalmak
szerda: 17:30 – FB
szombat: 19:00 – IB
vasárnap: 10:30 – IT,
16:00 – FB

BUDAPEST

Kapcsolat
Szabó Péter András
Tölgyfa u. 8.
tel: 06-20-5467154

Alkalmak
szerda: 18:00 – FB
vasárnap: 10:30 – IT,
14:00 – FO

KAPOSSZERDAHELY

Kapcsolat
Bencs Miklós
Kossuth u. 13,
tel: 06-70-3285471

Alkalmak
csütörtök: 18:00 – FB
vasárnap: 11:00 – IT,
16:00 – IT

MISKOLC

Kapcsolat
Szőke Imre
Kartács u. 1.,
tel: 06-46-412558

Alkalmak
szerda: 17:00 – FB
péntek: 18:00 – KT
vasárnap: 9:30 – GYA
10:30 – IT

ERDÉLY

BRASSÓ

Kapcsolat
Simon Szabolcs
Bd. Victoriei 2 Bl.40/A Ap.12
tel: 0744-307-550

Alkalmak
csütörtök: 19:00 – FB
vasárnap: 12:00 – IT

CSÍKSZEREDA

Kapcsolat
Tamás Sándor
Str. Sarkadi Elek Nr.10.
tel: 0723-332-053

Alkalmak
szerda: 19:30 – FB
vasárnap: 10:30 – IT

ERDŐSZENTGYÖRGY

Kapcsolat
László Lehel
Május 1 utca, 1/A,
tel: 0723-630-793

Alkalmak
szerda: 18:00 – FB
vasárnap: 10:00 – IT,
11:30 – GYA, 17:00 – FB

KÉZDIVÁSÁRHELY

Kapcsolat
Tamás Sándor, 0723-332-053

DEBRECEN

Kapcsolat
Sikó Mihály
Dobozi u. 5, fsz. 5.,
tel: 06-20-5232147

Alkalmak
szerda: 17:30 – FB
vasárnap: 10:30 – IT

Alkalmak
csütörtök: 14:00 – FB

KOLOZSVÁR

Kapcsolat
Szász Attila
Str. Otetului 18A,
tel: 0364-109-567

Alkalmak
kedd: 19:00 – BO
péntek: 18:00 – EV
vasárnap: 10:00 – IT

MAROSVÁSÁRHELY

Kapcsolat
Molnár Sándor
Str. Jiului 7.,
tel: 0265-267-166

Alkalmak
kedd: 17:00 – GYA
csütörtök: 17:00 – NIM,
18:00 – FB
vasárnap: 9:30 – KIT,
11:00 – IT, 17:00 – FB

PARAJD

Kapcsolat
Pál Tamás, 0754-491-285

Alkalmak
kedd: 17:00 – FB

PETROZSÉNY

Kapcsolat
Zólya Csaba, 0723-395-260

Alkalmak
péntek: 11:00 – FB

RAVA

Kapcsolat
László Lehel, 0723-630-793

Alkalmak
vasárnap: 14:00 – IT

SEPSISZENTGYÖRGY

Kapcsolat
Simon Szabolcs
Málik József u. 6.
tel: 0744-307-550

Alkalmak
szerda: 18:00 – FB
péntek: 18:30 – GYA
vasárnap: 10:00 – IT,

SZAMOSÚJVÁR

Kapcsolat
Szász Attila, 0364-109-567

Alkalmak
vas.: 15:00 – IT (kéthetente)

SZÉKELYUDVARHELY

Kapcsolat
Curcubet Gábor
Szent Imre u. 55A,
tel: 0726-265-566

Alkalmak
szerda: 19:00 – FB
vasárnap: 10:00 – IT,
18:00 – FB

SZOVÁTA

Kapcsolat
Kovács Ferenc
Str. Cimpul Sarat 74 B,
tel: 0722-573-019

Alkalmak
csütörtök: 17:00 – FB
vasárnap: 10:00 – IT,
11:30 – FO

VULKÁN

Kapcsolat
Zólya Csaba
Str. Carpati 2,
tel: 0723-395-260

Alkalmak
szerda: 17:00 – FB
vasárnap: 9:30 – IT,
15:00 – GYA, 17:00 – FB

KÁRPÁTALJA

BEREGSZÁSZ

Kapcsolat
Lőrinc Bertalan
Bogdan Hmelynickij 52.
tel: 380-99-4562471

Alkalmak
szerda: 18:00 – FB
vasárnap: 10:00 – IT

IZSNYÉTE

Kapcsolat
Lőrinc Bertalan
tel: 380-99-4562471

Alkalmak
kedd: 19:00 – IB
péntek: 19:00 – FB
vasárnap: 12:30 – GYA,
14:00 – IT

GÁT

Kapcsolat
Lőrinc Bertalan
tel: 380-99-4562471

Alkalmak
vasárnap: 16:00 – IT

BÚCSÚ

Kapcsolat
Demeter Géza
tel: 380-66-2679077

Alkalmak
csütörtök: 16:00 – GYA

RAFAJNA

Kapcsolat
Demeter Géza
tel: 380-66-2679077

Alkalmak
szombat: 19:00 – FB,
vasárnap: 14:00 – IT

BARKASZÓ

Kapcsolat
Gál István
tel: 380-99-5576333

Alkalmak
hétfő: 18:00 – FB
péntek: 18:30 – IB,
vasárnap: 11:00 – IT,
11:00 – GYA, 12:30 – IB

ZÁPSZONY

Kapcsolat
Gál István
tel: 380-99-5576333

Rövidítések

EV – evangélikáció
FB – felnőtt biblióra
FO – fórumbeszélgetés
GYA – gyerekalkalom
HIT – hitvallás-tanulmányozás
IB – ifjúsági biblióra
IT – istentisztelet
KIT – kórházi istentisztelet
KT – kátéoktatás
NB – női biblióra

GYÜLEKEZETEINK

KRISZTUS KÖVETÉSE

Városokon át, falvakon által
ott halad Ő és telve csodákkal,
a levegő: mert szökdel a sánta,
vakok ujjongnak a napot látva,
néma ajkon is örömdal zendül.
Halott lép elő hideg verembül.

A csodatevőt kíséri, amerre
megy, lépdél a lába, betegek ezerje.
Tódul a nép, hogy ámuljon, lásson.
Úr a halálon! Úr elmúláson!
Nevét a hír is szárnyra kapja.
Tanítványai kicsiny csapatja
boldog, hogy benne Urára tekinthet.
Úgy szereti mindet és vezeti mindet!
Galilea fénylő ege alatt
Isten fia halad, halad, halad.

..Valakit ott a koponyák hegyére
kísér a nép. Száz sebből csorog a vére.
Ostromegtépte vállán durva fábul
nehéz kereszt. A tömeg zajong, bámul.
Gögös gúnnyal farizeusok nézik,
vad poroszló hogyan sújt rajta végig.
Körültekint. A lázas két szeme
mintha keresne, mintha kérdene:
hányan vele és hányan ellene?

Hányan vele? Fenn a kereszt alatt
viharvert, könnyes, árva kis csapat:
a tanítvány, akit szeret vala...
néhány asszony még... zeng a kardala
hideg közönynek, hahotázó gúnynak.
Fekete földre véres cseppek hullnak.
Mit vétkezett, hogy így kell halnia?!
Szenved, szenved az Isten Fia!
Szenved, szenved az Isten Fia.

Ő ment az úton. Hátra nem tekintett.
Életet mentett, égi magot hintett,
s bár százak, ezrek léptek nyomára,
tudta, hogy megy: fel a Golgotára.
Tudta, hányan maradnak el mögötte.
Azt kérdezik csak, uralkodni jött-e.
Ha nem, hát vissza, rettenve, ijedve.
Szenvedni vele kinek volna kedve?
Tudta, hogy fenn, fenn a kereszt alatt,
csak egy viharvert, árva kis csapat,
csak annyi lesz az, ami megmarad.

Isten Fia halad, mégis halad
ma is. Napfényen... viharon keresztül...
vad tengeren is hívó szava rezdül.
Elő, tengeren járó Péterek!
Hány riad vissza: Tovább nem merek.
Pedig tovább még, a főpap elébe,
hol rágalom törét döfik a szívébe.
Ki vele járt viharzó tengeren,
Hány mondja most gyáván: „Nem ismerem.”
Tovább, tovább! Kereszt gyalázatát
hordva ki éri el a Golgotát?!

A könnyes, árva, viharvert csapatnak
odaát pálmát és koronát adnak
fehér, hótiszta angyalseregek.
Kitárulnak tündöklő egek.
Ujjongva zeng az örök hálaének.
De hányan lesznek, akik odaérnek?

Túrmezei Erzsébet